

Obsah

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání	2
Žufužík Zdeněk Petráň	
Ahoj Bosáku.....	7
Vilda Doskočil	
Oslavy výročí 110 let Lezeckého kroužku Prachov.....	9
Ondra „Bárbí“ Barkman	
PRVOVÝSTUPY	10
Vašek Ještěř	
Prvovýstupy 2017	23
Lachtan ml.	
Nepál 2016 – D N K (Kopec za 6000).....	26
Mirek Novotný	
Vysoké Tatry 18. – 22. 1. 2017	29
Ruda	
Zimní Tatry 2017 – Chata pod Rysmi.....	31
Bárbí	
Velký Benátčan na chlupech	34
Lukáš Grof	
Špiritus 24.....	36
Mazi M.	
Zájezd do Tater září 2017	39
Ruda	
Packá sekce poznávala Arco	41
Lukáš Grof	

Podzimní Crosano.....	42
Martás	
Decathlon lezecké závody Flošna 2017 – 16. ročník	43
Míra Jedla	
Galavečer Unterholz.....	46
kVítek Lachtan	
Pohár Českého ráje 2017/2018 – Jičín	48
Míra Jedla	
Paradajs cross 2017.....	49
Lachtan ml.	
Jump session Jičín 2017.....	50
Míra Jedla	
CHATA YETTI – rekonstrukce 2017	52
Bičík	
Bylo nebylo.....	53
Lachtan ml.	
Španělsko on-line	56
el leon maríno	

Podzimní procházka Prachovem s trochou povídání

(16. pokračování)

Na konci minulé procházky jsem slíbil putování k Fráňově věži a Bertovkám. Tedy zdaleka nic tak významného proti prachovským monumentům, které jsme navštívili minule – Jehla a Čapka. Vynecháme prozatím blízkého Pelíška a Krákorku i další věže Zelené rokle, ke kterým se vrátíme příště.

Hned za Západní Rektorkou je Fráňova věž. Pojmenovaná po Fráňovi Kubínovi, jednom u ze zakladatelů LKP. Tato skála patří nebo spíše patřivala k oblíbenému vrcholu začínajících lezců. Od východu totiž vede krásný spárokomín se členitou stěnou okolo, který věž v podstatě dělí na dvě poloviny – severní a jižní. Je zajímavé, že o něco lehčí ustupující a širší protější komín od západu tak navštěvovaný nikdy nebyl. Když jsme povyrostli a zesílili, tak jsme rádi lezli Vaňkovu a Entovu „Jihozápadní hranu“ (1963, VIIb). Vždycky nás nějak lákala tím, že jsme z úseku k 1. kruhu měli dost strach. Ze země totiž tento úsek vypadá členitě a plný chytů, ale když člověk lehce doleze do malého převísku, už to najednou tak jednoduché není. Dobré chyty se najednou nekonají a jištění není prakticky žádné. Ale nějak to člověk se staženou řítí ke kruhu vždycky překřechuje. K dalšímu kruhu už je to našťěstí ukloněné a hlavně je dobře na čem stát. 2. kruh je až metr pod vrškem. Krok od něho na vršek totiž není jednoduchý a nakonec každý po chvilce zjistí, že je nutno zalézt doleva za roh a vyhoupnout se na vršek.

Za krátkou zmínku stojí ještě tři další cesty na tento vrchol. Hned vpravo popsané JZ hrany je taková jemná stěna s kruhem, kterou jsme s Pavlem nazvali „Pes krve anglické“ (1999, VIIIc) na počest tehdy zakoupeného štěněte jorkširské teriérky.

V roce 1971 vymyslel Kořas pěknou přímou „Jižní hranu“ a poslal do ní mladýho Cháru a moc dobře věděl proč. Až na balkon pod vršek je to brnkačka. V podvrcholové oblé hraně je tupá trhlina a podél ní to Chára dal na vršek. Chtěli jsme tehdy udělat první přelez, ale nikdo ten morál nenašel, proto jsme to raději přelezli s vrchním. A byli jsme rádi, že lano vedlo nahoru, protože je to dost těžký. Jen si to zkuste. Myslím, že je to víc než VIIIb.

Podél SZ hrany vede trochu záhadná „Namyšlená“ cesta od Romana Vacka (VIIIc, 1986) o tři roky později od druhého kruhu narovnaná Márou Havlíkem (IX). Hodně dlouho se o této možnosti vědělo, ale nikoho zas tak z nějakých důvodů moc nelákala, proto-

že musela mít minimálně 2 kruhy a to zase bylo příliš mnoho na relativně krátkou cestu. Taky se, pokud vím, nijak neleze.

Když jsme začali s Hejtmošem dělat na novém průvodci, upozornil mě, že na nákrese Fráňovky je u SZ hrany šipka se stupněm VII. V popisu ale žádný výstup popsán nebyl a já si marně a marně lámal hlavu, cože je to za cestu a od koho. Při nejbližší příležitosti jsem k této věži vyběhl a hned mi bylo jasné, že jde o omyl v nákrese. Na něm krásně samostatná hrana byla ve skutečnosti stále jen asi metr od západního komínu a žádná logická cesta by se tam prostě nevešla.

Za Fráňovou věží je Strážní věž, kterou kdysi lezecký nestor Jarda Vaňouček podle své tehdejší lásky nazval „Marta“ a pod tímto jménem jsme tuto věžičku také dlouho znali, protože v dosavadních průvodcích nebyla zatím nikdy uvedena. Pro mě má ale zvláštní kouzlo, protože do její severní stěny naše mladické trio Petrání – Pavka Krupka – Čenda Hrdlička vyslal Kořas, abychom tehdy už konečně uspokojili těžký absták na vlastní prvovýstupy a aby tak nevznikaly „nové“ cesty už v dávno vylezených liniích a VK nemusela rušit autorství u takových skvostů, jako byla naše „Cesta pilných mravenečků“ na Malou věž (viz XX Procházka). Vzpomínám, jak povznášející pocity jsme pociťovali, když nám tehdy slavný Kořas nejen velkomyslně dovolil, ale dokonce doporučil dát svůj vlastní kruh. Ten nám daroval hruboskalový kamarád Vláďa Sochor a už vůbec nevím, co jsme mu za to dali. A tak jsme střídavě nastupovali do převislé severní stěny Strážní věže, asi 4-5 metrů nad zemí párkrát otočili borcem a zase rychle dolů. Nakonec bylo zavrtáno a já se vypravil vrtat díru pro náš první kruh. Víím, jak mě mrzelo, že byl natlučen trošičku nakřivo a čekal jsem, jakou sodu za to od přísného Kořase dostaneme. Stejně tak jsem byl hrdý na název „Severní nocturno“, který oba spoluautoři s nadšením odsouhlasili. A nakonec nás všechny strašně těšilo, kolik měla cesta hned přelezů, což bylo především z dnešního pohledu u takové relativně krátké píčoviny dost překvapivé. Ale byla to prostě naše první opravdová cesta s opravdovým kruhem. Ještě, že ji později Lajíček s dalším kruhem alespoň narovnal.

Později udělal vpravo zajímavou cestu s pikantním nástupem po ostré hraně Petr Mocer a doslova za sebou vlekl tehdy známou jičínskou postavičku Jarouška Čulíka, cca 150kilového simplexního řízka, který vlastnil přezdívku „Muflon“. Ten nikdy díky své nadváze nic nevylezl a ve stěnách se skutečně jen trápil (Proto název cesty „Muflonovo trápení“). Nevím, jak se tato tehdy primitivní persona ocitla v Mockově úderné partě, ale zřejmě sloužil nadprůměrně inteligentnímu Mocanovi něco jako dvorní šašek.

Dále na západ přes několik balvanů se ocitáme u skupinky skal tvořící tři populární Bertovy věže – východní, severní a západní. Vede na ně řada známých i zapomenutých cest, proto zmiňme jen ty nejzajímavější. Nejvíce oblíbenou byla jistě „Jihovýchodní cesta“ (V) na severní věž. Oblézt kruh a zdolat úsek nad ním nebylo pro začínající lezce úplně jednoduché, a právě proto nás často lákala. Severní stěnou vede cesta Hradečáka Franty Pašty (Severní cesta, VIII (VII)) s dlouhým traverzem ke kruhu, od kterého se původně stavělo přímo na vrchol.

V levé části jižní stěny vede nepříjemný bezkruhový Kořasův „Jižní hlavolam“ (VIIc, 1962), který má dolez na vrchol společný s jinou lahůdkou – těžkou cestou „Kvakinovo trápení“ (VIIIb, (IXb), 1962). Kvakin, ne zrovna kladná postava z kdysi populárního komunistického dětského románu o Timurovi a jeho partě, byla tehdejší přezdívka prvovýstupce Petra Malého z party Vláda Zemančíka. Výstup vede mírně převislou úzkou západní stěnou a první kruh je nepříjemně vysoko. Protože tento úsek nemá žádné jištění, bylo nutno k němu vždycky mastit co nejrychleji, aby nedošlo magi, kořeny pod stěnou totiž hodně bolely. Naštěstí těch několik důležitých chytů je docela ostrých. A i když se borec ke kruhu ve zdraví dostal, nečekala ho dál žádná radost. Dnes už to borci dokážou vylézt čistě stěnou, ale tehdy bylo nutno od kruhu vysoce postavit, ale ani to nakonec nestačilo. Na dosah rukou byla jen jakási nechytací tupá římsa, naštěstí proťatá svislou hlubokou puklinou, do které se dala zastrčit dobrá malá smyčka. A s potřebnou odvahou se pak za tuto smyčku lezec vytáhl ke 2. kruhu. Od tohoto kruhu už jen úkrok doprava na hranu a po pár kapsičkách s hodinami bylo posekáno.

Sousední východní věž byla oblíbeným cílem začátečníků díky populární „Východní cestě“ za III. Kromě trochu nepříjemného kroku z balkonu doleva do jižní stěny je to krásná a vděčná cesta. Jinak je u této věže zapotřebí upozornit na slaňák, který je jistě ve shodě s pravidla natlučen tak, aby lano nedřelo skálu a to pěkně pod hranou v převislé stěně. Výsledkem je, že při navalení se do slanění si vždycky kurevsky odřu koleno nebo ve slaňáku skřípnu ruku pod lano.

Nejvýznamnější ze všech tří Bertovek je jistě ta západní. Pro začínající lezce je jistě vděčná „Jižní stěna“ (V) vedoucí po pár metrech jižním komínem doprava na velkou římsu a pak šikmo doprava vzhůru na vršek. Je dost dlouhá a i když není těžká, je vhodné najít cestou nějaké jištění.

Od severu vede zajímavá Kořasova „Severní spára“ (VIIb, 1962), která není moc zajištěná, a proto vyžaduje trochu morálu. Její levou část tvoří samostatný pilířek, v jehož středu jsem vymyslel a s Pavlem Novákem udělali krátkou cestičku s kruhem pod názvem „Kejvačka“ (VII, 2004). Proč toto jméno pozná každý, kdo to vyleze. Celý pilíř se totiž lehce kýve, ale to naštěstí zjistíte až při dolezu na vršek. Severní stěnou vpravo vede také těžká a morálová Kořasova cesta „Půlměsíc“ (VIIIc, 1964). Začíná vpravo za rohem v západní stěně dlouhou a málo jištěnou převislou spárou na balkonek a pak doleva do severu podél obloukové lišty (která se stále víc a víc blbě navíc drží bez stupů pro nohy) k 1. kruhu. Po těžkém kroku okolo druhé kruhu je to pak na vršek docela maso. Tento výstup patřil mezi ty, které jsme mohli mít za sebou jen jednou. Spodním partiím i vrcholovému úseku se později snažili mladí borci trochu vyhnout, proto vznikly další varianty, bohužel spíše daleko těžší (od Víti Lachmana „C'est la vie“ a „Kára hnoje“, obě za IX).

Nejvyšší je však západní stěna. V ní roku 1967 udělal krásnou dlouhou linii J. Havlík pod názvem „Pelíškova cesta“. Začíná spárou „Půlměsíce“, ale po cca 6 metrech do ní dal Havlík 1. kruh. Pokračuje se dál doprava na JZ hranu a po ní ke 2. kruhu. Od něho se stavělo doprava k velkým umělým hodinám a přes ně k poslednímu kruhu, dále zpět doleva přes další vyvrtané hodiny na JZ hranu a na vršek. Naše generace měla tuto cestu moc ráda, protože byla dobře zajištěná, i když měla několik dost mastnejch míst. Hned prvním byla nástupní převislá široká spára, v těžkém kroku však byla vytesaná umělá kapsička, což byl oblíbený Havlíkův fenomén. Pak už pár kroků doprava byl zde 1. kruh. Pak ale později v rámci purifikace zasáhla nová VK (jejíž tehdejší členové ani zdaleka nebyli tak čistí) a rozhodla, že umělý chyt ve spáře bude zacementován, a protože 1. kruh byl Havlíkem namlácen do již vylezené spáry Kořasem, proto zmizí také. Tím pádem se Pelíškova cesta stala v dolních partiích daleko méně zajištěná, z původně 2. kruhu se stal 1. kruh hodně vysoký, a tak kdysi frekventovaná cesta začala rychle zarůstat mechem.

Jednou jsem stál pod stěnou s Dankou Havlíkovou a ona ukázala na krásnou převislou ruční spáru, která vede přímo k tehdy ještě existujícímu původnímu 1. kruhu. Na mou námitku, že bych si v ní nerad odřel pazoury, Danka sáhla do báglu a podala mi krásné jemné dámské jelenicové rukavice. Odmítl jsem je použít s tím, že bych je nerad zničil. Dana přesto trvala, abych to zkusil s poznámkou, že je to stejně jen svatební dar od jejího tehdy už bývalého manžela. Udělal jsem tedy v jejích rukavičkách pár zkusmých kroků po žabkách a ono to šlo naprosto božsky! Ruce v rukavicích držely ve spáře jako přibité a žádné odřeniny a rukavič-

kám se také nic nestalo. Teprve nyní si uvědomuju, že jsem vlastně tehdy poprvé použil dnes tak oblíbené spárové rukavice.

Vždycky nám bylo líto, že krásnou převislou západní stěnou této věže doposud nic nevede, protože „Pelíškova cesta“ z ní již brzo dole uhýbá doprava za roh do jižní stěny. Právě tehdy začala zářit na Prachově lezecká hvězda Honzy Ďoubala, proto jsem se jej rozhodl využít jako prvolezce k pokusu o zdolání této stále prázdné a lákavé zdi. Bylo mi jasné, že vrchní část bude nejtěžší – akorát tak pro nadějnou a odvážnou „umělou pomůcku“ Honzu. Od země se zdálo, že při levé hraně by mohly být větší chyty a něco jako sokolík. Proto jsem se snažil kruh „vyhnat“ co nejvýše, abych tento opticky rozhodně nejtěžší úsek Ďoubalíkovi co nejvíce ulehčil. S odstupem času to dnes považuju za zbytečný hazard, ale z balkonku, kde se odbočuje do Kořasova „Půlměsíce“ a kde nebylo žádné pořádné jištění, jsem našel za roh do takřka nezajištěné stěny a po převislých drobných poličkách ulezl ještě asi 2 – 3 metry a na několik pokusů jsem zavrtal kruh. Na vršek tím pádem zbývaly už jen asi 3 – 4 metry, ale ty se fakt zdály dost drsný a Honzu jsem dost litoval. Ten udělal krok nad kruh, sáhl za hranu a pak najednou okamžik – a seděl spokojeně na vršku, ani jsem nestačil povolovat lano. Řekl jsem si – no je fakt hodně dobrej. Když jsem se vypravil za ním a také nad kruhem sáhl za hranu, tak mi ruka doslova vjela do tutového sokolíku a ten vedl až na vršek. Prostě úsek tak nanejvýš za IV! Hned mi bylo jasné, že ten nejhorší a nejtěžší úsek jsem si nechtěně vyžral sám. Na prvovýstupech je holt nejkrásnější ten adrenalin nejistého a neznámého a o překvapení není nikdy nouze. Už jsem tu cestu nikdy nelezl a vlastně ani nevím o nikom dalším, ale jistě už to někdo z mladších borců dal. Zlomyslně doporučuju (Panoptikum, VIIIc, 1978).

Ještě by se dalo o Bertovkách hodně vyprávět, ale to bychom se zakecali a ještě nás čeká kousek putování.

Kousek na západ je malá věžička s názvem Slunovrat. I ona změnila v minulosti své jméno, protože se to předchozí vždycky nějak zapomnělo. Nakonec jsme se na radu Kořase vrátili k tomu snad nejstaršímu. Hodně se leze „Jihovýchodní hrana“ od Kořase (V, 1962), je pěkně zajištěná velkými hodinami a má vršek, který je nutno trochu promyslet. Pár křečí na tento vrchol vymyslel a vylez Pavel Novák, skutečný akrobatický kousek se ale podařil Střihounovi, když od JZ přeskočil na vršek. Během jeho skoku jsme museli držet stranou větve sousedního dubu, aby měl pro skok vůbec nějaký prostor. Nakonec i on sám během svého letu další větve musel rozrážet rukama. Tuto ekvilibristiku jsem se snažil zvěčnit foťákem, ale nakonec z toho byl jakýsi rozmazaný stín mezi listím stromu.

Tato věžička je poslední na tomto hřebeni, proto se musíme na další procházku kousek vrátit, a to ke věžím, co již hledí do Zelené rokle. Takže příště další zajímavosti okolo slíbených Pelíška a Krákorky i dalších. Víím, že tato procházka byla oproti předchozím trochu nudná, ale snad si to vynahradíme příště.

Žufužík Zdeněk Petráň

Ahoj Bosáku,

mamka říkala, že chceš abych ti poslal svoje přeazy, tak jdu na to.

1. cesta, která asi stojí za zmínku je Babapuc na Prachově za IXb, kterou jsem vylezl stylem OS, ale s přehledem to rozhodně nebylo, nad 1. kruhem jsem málem udělal vrata :-)
2. Stěna pro Veverku rovněž za IXb, rovněž na Prachově, rovněž na OS
3. Sautanz je to velmi vyhlášená cesta v Juře od Kurta Alberta z roku 81 za 9 – a svýho času byla považována jako nejtěžší cesta v Německu. S touhle cestou jsem svedl trochu boj, při prvním pokusu jsem se dostal k 5. borháku z šesti, ale pak jsem to nějak špatně přečetl a vyletěl jsem, hned potom jsem dal rychle po sobě tři nevydařený pokusy a začal jsem ztrácet naději. Šli jsme se naobědvat k autu, a pak se vrátili. Dal jsem tam pokus a cestu vylezl stylem RP.
4. Käptn Iglu – tahle cesta se mi podařila přelízt 2 dny po přeazu Sautanz, měla asi jen 9 metrů a ohodnocená za 9. Vede takovou úzkou spárkou v převisu (do přílohy dám fotku), ale na to, jak je krátká, tak je opravdu pěkná, přešel jsem ji asi 5. pokusem.
5. Dítě představ Xb – tak na tuhle cestu jsem za tenhle rok nejhrdější. Jednou jsem takhle seděl a projížděl facebook a v tom jsem tam viděl od E-montany příběh cesty právě o Dítěti představ. To video mě nějak namotivovalo to zkusit a hned, jak jsme jeli na Panták, tak jsem se na ni vrhnul, s jedním odsedem jsem se vydrápal ke 3. kruhu a od něj si nevěděl rady, pak mi tam naštěstí poradil Mára Havlik, což mi fakt pomohlo. A dostal jsem se ke 4. bez chutě bojovat dál, takže jsem slanil a řekl si, že to nechám na jindy. Jeli jsme tam pár dní nato a to jsem vylezl bez odsedu nad 4. Kruh, do kterýho jsem vzápětí hodil desetimetrovej pád. Tak jsem vyklepal a zkusil se tam podívat... A BUM, zase jsem spadl na tom samém místě . Mimochodem jsem se v týhle cestě naučil fakt dost padat :-D. Tak jsem si opět u 4. sklepal a šel do toho znova. A hádej, jak to dopadlo... Asi dva pokusy na to jsem s tím místem poradil a

cvakl 5. kruh a lezl jsem zvesela dál až pod šestý kruh. A co nevidim... metr holý stěny a až za ní je kruh a dvacet čísel nad ním takovej lištovej spodák, totálně jsem netušil, co dělat. Tak jsem si jen tak povyskočil a plácl holou stěnu. Zase docela slušnej pád... Tak jsem sklepal, a když jsem se dostal k tomu problému, tak jsem radši skočil po kruhu a cvakl si ho. A začal přemýšlet, jak to tu sakra udělám... No nevymyslel jsem to, a už jsem v té zatracený cestě byl asi hodinu a litoval Zdendu dole, proto jsem se rozhodl cestu opět opustit... Den na to jsme měli jet opět na Panťák, ale pro mě tu byl jeden háček, večer jsem odjížděl k babičce a pak na 14 dní na tábor, kde bych ztratil sílu a v té cestě si pak ani neškrtl. Ale Zdenda byl dopoledne v práci... Zbývala mi jediná možnost, a to někoho sehnat, kdo by jel dopolko. Měl jsem štěstí a napsal jsem Karlosovi, kterej tam jel s Pepardem, a vzali mě sebou. Když jsme tam přijeli, byl jsem opět pod tou mojí výzvou a koukal na ni, ale nechtěl jsem se unáhlit a dal si něco na rozlez. Už jsem byl opět v cestě a stoupal, dostoupal jsem až nad ten můj oblíbený 4. kruh, kde jsem opět ulítl. Nechal jsem odpočinout rukám a podíval se tam znovu, tentokrát jsem vymyslel kam dát líp nohu a přešel to celkem s klidem. Lezl jsem dál a dolezl až k šestému, kde jsem po delším zkoumání na metru holý stěny přeci jenom našel lištu, zalomil jsem ji, zvedl se na ni a... chytil kruh. Cvakat se mi z ní fakt nechtělo. Chytil jsem již zmíněný lištový spodák na pravačku, na levačku jsem podrtil zas nějakou mikrolištu a pořádně nadupal nohy... Udělal jsem lehký dynámo do docela dobrýho chytu, ale spadl jsem, podařilo se mi to vyřešit až asi na 10. pokus a udržel jsem ho a užíval si krásný dolez sokolem na spodáka, natáhl se do madla ve stropě, sáhl za strop do Megamadla a cvakl řetěz. Byl jsem rád, že se mi to konečně podařilo dolízt až sem, ale přece jenom to chce čistej přelez. Nechal jsem se spustit dolů, sklepal jsem a najedl se. Zrovna když jsem se zakousl do chleba, spadla mi kapka na nos. "No do prdele!" hrklo ve mně, navlíkl jsem si lezky a šel rychle do toho, k pátému kruhu jsem to docela s klidem vyběhl a k tomu mě doprovázela melodická hudba padajících kapek na listy. Jestli si pamatuješ, psal jsem, při dolezu té cesty je strop, takže ten tu cestu celkem chránil. Teď jsem byl pod šestým kruhem a plně se soustředil, zalomil jsem lištu v té holý stěně a totálně přitisklejš ke stěně jsem cvakl kruh. Teď čekalo snad to nejhorší z celé cesty. Sáhl jsem pravačkou do lištospodáku a neměl nejmenší tušení, jak udělám další krok, levačkou jsem podrtil mikrolištu a začal opatrně zvedat nohy. Ze zdola jsem slyšel, jak mě kluci povzbuzovali a to mi dodalo sílu, nohy jsem nakopal ještě výš než před tím, pustil levou ruku a vystřelil s ní do kýženého chytu a udržel ho! Zbytek cesty jsem si krásně užil s krásným pocitem, že se mi to podařilo přelízt.

6. Kameníkovy kruhy IXc – O téhle cestě jsem přemýšlel dlouho, ale nikdy nebyla příležitost do ní vlízt. Až posledních pár lezeckých dnů v říjnu mi přálo. S kamarády jsme byli lízti právě kolem Jehly a já si řekl, že teď by mohla být ta správná příležitost na OS. Na sluníčku bylo asi 15 stupňů. No když jsem do té cesty nalezl, tak mi trvalo chvíli vymyslet, kudy vůbec k prvnímu kruhu, to jsem nakonec dal a pak přišel hlavolam celé té cesty. Od prvního ke třetímu byla ta cesta fakt pořádněj hlavolam :D. Různé srovnání se do spodáků, měnění v nich, kříženi apod. Všechno jsem to stěží zvládl, ale největší problém byl pro mě až nad třetím kruhem, kde se cesta dolezala západní cestou za VIIc. Kruh byl už daleko pode mnou a já se bál každého kroku. Nahoru jsem vylezl tak vyklepanej, že můj zápis do knížky vypadal jak zápis prvňáka, co se učí psát :D

Tak to jsou tak nějak cesty, na který jsem fakt hrdej :)

Jinak ti přeju, ať se co nejdřív uzdravíš a nemusel o těchlech cestách jen číst, ale možná je i zkusit;-) Tak se drž a čáááá.

Vilda Doskočil

Oslavy výročí 110 let Lezeckého kroužku Prachov

Mnozí z vás mají ještě v živé paměti velmi vydařené oslavy 100. výročí Lezeckého kroužku Prachov.

Rok se s rokem sešel a máme tu další jubileum, kterým LKP dovršil úctyhodných 110 let své existence.

V roce 2017 se nám bohužel nepodařilo včas přichystat vše potřebné, abychom mohli uskutečnit plánovaný program.

Rozhodli jsme se oslavy jubilea posunout a oslavit taktéž krásné 111. výročí založení kroužku a při této příležitosti zanechat trvalý odkaz na činnost našeho oddílu v Prachovských skalách.

Když prvovýstupci na Mnicha, Josef Kubín a Josef Hendrych, zapsali 4. října roku 1907 do vrcholové knihy památný zápis s výrokem "...jsme průkopníky nového sportu", nemohli tušit, jakou popularitu bude mít lezecký sport o 110 let později a jak se rozroste členská základna kroužku, kterému dali vzniknout.

Na počest těchto průkopníků našeho krásného sportu připravujeme na 21. dubna setkání v Prachovských skalách, které nám tento významný počin připomene.

Dopolední program začne slavnostním zahájením v Císařské chodbě Prachovských skal slovem předsedy oddílu Martina Procházky. Zde udělíme čestné členství našim oddílovým kamarádům a také pokřtíme nového průvodce Prachovských skal Petra Hejtmánka.

Následně se přesuneme na bývalou vyhlídku Míru, která bude s laskavým svolením rodiny Schliků přejmenována na vyhlídku Lezeckého kroužku Prachov. Při této příležitosti budou na vyhlídku instalovány originální lavičky z dílny Honzy Rampase a také informační panely s panoramatickými pohledy, které připomenou historii našeho oddílu.

Pokud počasí dovolí, odpolední program bude vyplněný společným lezením v Prachovských skalách se základním táborem ve Ztracenkách, kde budou vystaveny velkoformátové fotografie z historie Lezeckého kroužku Prachov a také občerstvení se skalním barem, vybaveným točeným pivem a limonádou.

Setkání bude zakončeno na Turistické chatě. Zde budou promítány historické fotografie a celý program uzavře koncert legendární skupiny NaPrachOff.

Tímto bychom chtěli pozvat všechny členy a přátele Lezeckého kroužku Prachov, aby přišli toto významné jubileum oslavit a společně si užít den, na který budeme opět rádi vzpomínat.

Za výbor LKP

Ondra „Bárbi“ Barkman

PRVOVÝSTUPY

Během svého lezeckého života se mi podařilo vytvořit několik nových cest. Nejsem z těch maniaků, kteří jsou tím posedlí. V dělání cesty vidím velkou dřinu a spousty nervů. Občas si tím vším ale rád projdu a mám velkou radost, když se mně nebo mému partákovi podaří dobyt vrchol a vytvořit nový směr, který může potěšit další lezce. Co si budeme nalhávat – zapísání vlastního jména do historie našich skal je silná motivace.

Mým úplně prvním počinem, byla Cesta na rozloučenou VIIc (Zelený dvojjubec), kterou jsem za Lachtanovy asistence vybojoval s Pepardem. Lachtan měl kruh, borek a rourák. K tomu všemu znal technologický postup osazování kruhu. Poprosil jsem ho tedy, aby nám

prozradil své know-how. To bylo v září 2005, tři roky potom, co jsem začal s lezením. Cesta není moc ležená – není se ale co divit. Moc lidí do těchto míst lézt nechodí. Například na vedlejším Trojzubci je stále vrcholová knížka, kterou zde zanechali prvovýstupci v roce 1962. Naše cesta je ale podle mě pěkná, i když na daný stupeň klasifikace asi poměrně obtížná. Krátká a přes kruh, což již tradičně udávanou klasu tvrdí. Pár dní po této veleslavné události jsem odjel na necelé tři roky do zahraničí a o nějakém větším lezení „u nás doma“ jsem mohl jen snít.

Po mém návratu „nastálo“ v roce 2008 se nám s Pepardem podařilo zplodit Polární expres VIIIb na Severku. Legrační na tomhle počínu bylo to, že si Pepard zapomněl sedák, takže mě jistil z provizorního úvazku, který si smontoval z plochých smyček. Jedná se vlastně o napřímenou variantu cesty Polární záře. Od prvního kruhu jsme šli rovně stěnou, kde jsem asi 3 m pod vrškem osadil druhý kruh. Faktem je, že od něj se dá celkem lehce přelézt doprava na hranu (za hranu) Polární záře. Možná i do komína vlevo. My jsme šli ale stále rovně za sluncem. Po několika pádech jsem klíčové místo vyřešil menším pohupnutím. První přelez dělal Lachtan, který problém rozklíčoval neuvěřitelným statickým přesahem do bekendového spodáku. Skoro jsem se bál, že to dá na OS. K mé škodolibé radosti ale při prvním pokusu s výkřikem „Mrdat!“ odpadl jak zralá bluma.

Stále jsem se prvovýstupů dost obával. Někde se zavrtat a sednout si do borku mě vysilovalo a děsilo. Pravidelně nám vytvoření jedné cesty zabralo skoro celý lezecký den. Ten samý rok jsme s Lachtanem vybojovali cestu (variantu) na Západní Bertovku – C'est la vie IX. O tomhle dobývání už jsem jednou psal, tak to zkrátím. Lachtan měl opět potřebný materiál pro prvovýstup. Borky ovšem tupější než tupé, takže při hokejovém střídání nám zavrtání trvalo asi jen 4 hodiny. Další den jsme šli osadit kruh. To se k nám přidal také Lájíšek s foťákem. Aby byla přča, mazaně jsem si vytáhnul ze skály návrták, ve kterém jsem seděl, a hodil jsem záda z asi 8 m. Naštěstí do písku. Pokaždé když jdu náhodou kolem a vidím, jak vysoko kruh visí, nechce se mi uvěřit, že se mi vážně nic nestalo. Nakonec se nám podařilo jištění osadit a další den cestu vylézt – díky Lachtanovi, který to bravurně vymyslel. Originální myšlenka je nyní zapsána jako var. cesty C'est la vie – Kára hnoje IX. Opravdu, název nekecá. Přispěl i fakt, že jsem tam na druhém usápnul poměrně veliký chyt. „Tak teď už tam opravdu nic nezbylo,“ okomentoval Lachtan tuto úpravu skalního terénu.

Se Smejky jsme v roce 2010 prostoupili „dlouholetým problémem“ stěny Morového sloupu. Pojmenovali jsme ho Svaté lži VIIc. Shodli jsme se totiž na tom, že nevěříme církvím

ani náboženstvím, poněvadž se jejich pravdy kříží. Někdo z nich tedy určitě kecá, a to nejspíš úplně všichni.

Na jaře 2012 jsme s Bambinem vyrazili na jižní Dubnovku, kde mi padla do oka hrana vlevo od Malých ptáků. Při nástupu jsem se dost bál. Začíná se z velkého balvanu a dopad je opravdu mizerný. Nechtěl jsem udělat nějakou botu. Než jsem se doštrachal k místu, kde je nyní první kruh, byl Bambis znuděnej jak puberťačka při rodinném obědě. Měl jsem málo lepidla, takže jsem musel kruh po dolezení převrtat. Nicméně – stačilo to na to, abych věřil, že se mnou nevypadne, a proto jsem se rozhodl vyrazit do boje. Předem jsem si očíhнул vršek pilíře, takže jsem věděl, že tvoří výrazné madlo. K němu vedla oblá, mírně položená hrana. Když jsem se po ní pomalu klouzal k vrcholu, měl jsem v hlavě jasný plán pro případ pádu. Odrazím se a přeletím nástupový balvan, takže budu úplně v cajku. Bambis mě hecoval. Koněčně jsem sáhnul do vrcholového chytu. To byla velká úleva!

Mezitím dorazil Kubas, který si to za námi také dal. Bambin několikrát prohlásil, že moje lezení bylo „dost mazácký“. Kubas se jen ušklíbnul a prohlásil: „Mazák nebo mrzák VIIIc“. A tak, milé děti, vznikl název této cesty.

Když jsme slezli zpět k věcem, nabylo mi ouzko. Viděl jsem totiž, že jsem byl se svým odhadem vedle jak ta jedle. Kdybych se při pádu odrazil, zaletěl bych přímo mezi ostatní kameny, které jsou pod nástupem. Rozhodl jsem se, že do cesty dodáme druhý kruh, protože proč po sobě nechávat vraždu, kterou už bych nikdy v životě nechtěl lézt?!

Později jsem začal mít potíže se zánětem šlachy v pravém předloktí, takže jsem soukromě nelezl. V té době jsem již chodil s Adélkou, kterou jsem doprovázel do skal, a trpělivě jistil ji. Přitom jsem měl čas rozhlížet se kolem a napadaly mě další a další možnosti výstupů. Před zraněním jsem hleděl pouze do cest, které bych si mohl vylézt. Ale protože jsem lézt nemohl, začal jsem očima bloudit i do míst, kde ještě kruhy nebyly. Na začátku dubna 2014 jsme se s mou láskou vydali na jižní (údolní) stěnu Vlastiny věže.

Dříve jsem to už okukoval sám – dolezl jsem asi dva kroky pod místo, kde jsem cítil, že by měl být kruh. Bál jsem se to hecnout, ačkoliv jsem si už v jedné chvíli říkal, že bych to mohl vylézt sám. Strach mě ale naštěstí vrátil zpět na zem. Pod bedlivým dozorem sličné jističky jsem se obával méně a borhák osadil přesně do místa, kde jsem ho plánoval. Je tam parádní madlo, takže se to obešlo bez větších obtíží. Problém ale nastal při odlezu od něj. Dlouho jsem nelezl – na stěně vůbec, ve skalách jen nějaké šolichy pro radost během minu-

lého roku. Byl také úplný začátek lezecké sezóny, takže nebyl prostor na nějaké pomalé rozpínání. Měl jsem presku u nohou a hrozně jsem se bál spadnout. Lezení mi přišlo poměrně obtížné, ale přisuzoval jsem to dlouhé lezecké přestávce. Nakonec se výstup zadařil, a jelikož se nad obzorem stahovala černočerná mračna, nazvali jsme ho Ticho před bouří VIIc.

O rok později jsme se pod věž vrátili a vylezli pravou část údolní stěny – Hejsek VII. Odspoda vypadala cesta těžší. I tak ale nástupové metry člověka zahřejí. Název mě napadl díky školní skupině, která hlučela po cestě zrovna ve chvíli, kdy jsme byli oba na vršku. Někdo ve skupince hlasitě pokřikoval – stopro nějaký floutek, čili hejsek.

Ten samý den se nám ještě podařilo za rohem otevřít nový masiv, který jsme pojmenovali Veverka (zrovna jedna šplhala po stromě). Cesta má název Bezzubá hrana V, protože jsem při zavrtávání zjistil, že mi na druhém borku chybí všechny zoubky. Na rychlosti mi nepřidal ani fakt, že jsem se při vrtání kruhu dřel jak mezek a jako špaček nadával na tupý vrták. Když mi zbývalo posledních pár centimetrů, zjistil jsem, že mám zapnutý zpětný chod!!

V září jsme zdolali nový masiv vedle Trojzubce. Poměrně pěkná lehčí cesta. Řekl jsem si, že by se měla nějak prďácky jmenovat. Charón – Cesta přes řeku Styx V. K borháku je třeba stoupat opatrně – lezení není těžké, ale je to poměrně vysoko. Později je jeden obtížnější krok a dále pohodička k vrcholu. K jištění dívky mého srdce jsem využil vzrostlého stromu v lese u masivu. Seskočil jsem z vršku, ovázal ho a chtěl se dostat zpět na vrchol. Moc jsem se divil, když to nešlo! Na první pohled to nevypadalo jako problém. Nakonec se ale ukázalo, že vysápnutí se zpět na vršek zahrnuje prvky poměrně zábavného quakerského boulderingu.

Prvovýstupeckou sezónu jsme zakončili cestou Slza ve tváři VIII na Velkého kapucína jako vzpomínku na nejlepšího čtyřnohého přítele, který se s námi toho roku rozloučil a Adélce se při vzpomínce na něj kouleli po tvářích slzy jako hrachy. Dle mého názoru je to krásná, skoro přímá linka k vrcholu. U posledního kruhu přichází klíčové místo. Zapytlil to nebo ošulil Adam s Kubasem, Míra Jedla a Kořasovi. Původně to bylo za VIIc, ale po této zpětné vazbě jsem klasu zvednul. Obtíže jsou přímo u kruhu a jedná se o jeden až dva kroky – z oblin poskok rukou do madla. První RP má Lachtan. Při prvovýstupu mě osazování kruhů totálně vyšťavilo. Přesto jsem to nějak přeplácal a nenapadlo by mě, že je to až takový boulder. Budu si to muset zkusit vylézt ještě jednou na kusovku.

Během potloukání po Prachově mi padla do oka naprosto parádní linie, která kupodivu ještě nebyla vylezená. Vede na věž zastrčenou, málo významnou, ale mezi námi místňáky poměrně známou – Hospodu. SV hrana této věže mě naprosto fascinovala. Má něco kolem 8-10 m a zjistil jsem, že v místě, kde to vypadalo, že by mohly být, opravdu byly – hodiny (hodinky). Jsou asi v půlce a dostat se k nim je klíčové. Od jara 2015 jsem tam během celé sezóny chodil zkoušet a vymýšlet, jak na to. Na konci září se mi podařilo hodiny dobýt. Váhal jsem, zda nemám hecnout vrchol. Neodvážil jsem se, a proto jsem do těchto temných a opuštěných míst dotáhnul o týden později Kubase, který souhlasil, že mě odjistí. Poměrně rychle jsem se domrskal k jištění a jel dále na vršek. K mému velkému překvapení jsem objevil další poměrně solidní hodiny. Měl jsem obavy z toho, co mě čeká, ale nakonec to nebyla taková hrůza. Kubas bohužel spěchal, takže za mnou na vršek nelezl. Musel ale uznat, že cesta vypadá pěkně. Prý že si ji někdy půjde vylézt – ještě se tam nedostal, takže tato cesta stále čeká na první přelez! Přes odpor některých členů vrcholové komise jsem výstup nazval Chomejního chrchel VIII. Jde o vzpomínku na mé první vodácké zážitky, kde nám mladším drink s tímto názvem ukázali staří bardi – velký panák zelené a malý panák vaječňáku.

Na jaře 2016 jsme s mojí Adélkou vyrazili otevřít nový masiv u Vyhlídkové věže. Vytipoval jsem si chytovatou stěnu vpravo od komína v západní stěně. Byla to opravdová legranda, protože mi při práci s návrtákem neuvěřitelně nakydalo. Měl jsem ho ve skále asi jeden centimetr a už jsem se držel jen silou vůle. V hlavě mi znělo Lájíškovy moudro: „Centřák drží!“. S pokaděnými trenclema jsem si napůl odesednul. Fakt držel! Zavrtal jsem druhý a konečně si oddechnul. Osadil jsem borhák a nechal se spustit. Mezitím se na nás přišel podívat Adam, který navrhnul, že by to měla Adélka zkusit dolézt. Zdálo se nám to jako dobrý nápad, takže tygřice mohla vyrazit. Dost suše se tím proběhla. Protože jsem si vyžral zavrtání a pak pustil slečnu před sebe, pojmenovali jsme masiv Kavalír. Cestu pak Májový polibek VII (původně VI), protože kalendář ukazoval 1. 5. 2016.

Asi týden poté jsme se pod skálu vrátili a vylezli cestu v severní stěně. Poprvé a zatím naposled jsem osazoval kruh někam do úrovně kotníků. S velkým strachem a hlasitým řevem jsem se postavil na balkónek asi 3 m pod vrškem a zjistil, že dál už to bude brnkačka. Protože jsem nechtěl, aby případní další přelezci museli zažívat to co já, dal jsem druhý kruh do místa, kde jsem si ho před pár minutami přál mít, ale podivná pozice a ubývající síly mi nedovolily se zavrtat. Moje družka nebyla zrovna nejlíp naladěna. Zdlouhavé postávání při jištění a

pomalé prochladání jí na náladě nepřidalo. Následná výměna názorů po shledání na vrcholu a trochu lámavý terén, daly cestě název Italská domácnost VIIb (původně VII).

Na konci května projevila moje bojovnice touhu o vytažení Východní cesty na Obelisk. Měla z toho velký respekt. Byl jsem přesvědčen, že si tuhle linku namaže na chleba. V den D bylo ale v této cestě plno – lezci na vrcholu, lezec ve stěně, další čekal, až na něj přijde řada. Rozhodl jsem nám čekání zpříjemnit prvovýstupem východní spáry na protější masiv, k jehož vylezení jsem k mé velké radosti dostal povolení od CHKO Český ráj. Zapískovanou šikmou spárou jsem se dostal pod širočinu, kterou jsem se musel prosoukat do lehčího terénu, kde už se daly založit dobré smyčky. Do té doby nic. Pak už jsem lehce dolehl na vršek pilířku a z něj na vrchol. Adélka za mnou funěla jak lokomotiva. Masiv jsme nazvali Tragéd, cestu Antická spára VII. Původně jsem tomu dal šestku, ale Adeluše na mě valila oči, a že prý je to blbě jištěné, a prý jí to přišlo těžší. Usoudil jsem, že do sedmičky bez kruhu se snad pustí jen zkušený lezec, který si v této cestě neublíží. Ba naopak, výstup si užije. Má milá se tímto počinem hezky rozhýbala, takže pak východním Obeliskem projela jako nůž máslem, z čehož jsme měli oba velkou radost.

Průběžně jsme během roku s Kubasem vyráželi za novou cestou do údolní stěny Baldachýnu – věže v Císařské chodbě, která je hned vedle Ameriky. Dohoda byla jasná – já jistím, Kubas leze. Už ani nevím, kolik výpadů rozložených do několika týdnů bylo potřeba na to, aby se Kuba mohl postavit na vršku. Zavrtání prvního kruhu mu trvalo dlouho a stálo mnoho sil – patrně tupý vrták. Po velkém čištění spárky bojoval se zavrtáním se v místě druhého kruhu – asi tupý borek. Pro osazení třetího kruhu si odsednul do háčku, který naštěstí držel – nejspíše tupá důvěra. Nad ním ještě dokázal v nelehké pozici vyšťourat malé, ale solidní hodiny – pravděpodobně tuplované síly. Během celé doby tvorby cesty jsem si jednou já zapomněl sedák a lezečky, pro které jsem běžel zpět domů. Jindy si boty na lezení zapomněl Kubas, který v mých (pro něj bagančatech) lézt nechtěl. Pak nás také zastavil nečekaný déšť. Nechci to přehánět, ale celé nám to zabralo skoro celou lezeckou sezónu. Po dolezení cesty jsem navrhnul dodatečně osadit borhák mezi první a druhý kruh. Kubas souhlasil, a tak vznikla na naše poměry dobře odjištěná cesta v poměrně nekvalitní skále.

Cestu jsme nazvali Americký sen VIIC. Název mě napadl poté, co mi prvovýstupecky odpaněný spolulezec řekl, že Mazi ml. se asi bude vracet z Ameriky, protože nemůže sehnat práci a potřebuje splácet peníze, které si půjčil na americká studia. Stejná je tato cesta – na pohled krásná, materiál je ale podivný. Není to tedy tak snové, jak by si člověk přál. Michal svou na-

stalou krizi v USA vyřešil, takže i nadále oblažuje americké ženy a dívky svým českorajským šarmem.

V září jsme s Pavlíkem vyrazili prostoupit středem jižní stěny na Panelák. Během léta jsem byl několikrát obhlédnout situaci. Byl jsem schopen dostat se asi 2-3 kroky pod místo, kde je nyní kruh – bez jističe jsem to více pokoušet nechtěl. Ovšem díky těmto malým výpadům šlo v den „D“ vše jako po másle. Pod kritické místo jsem založil pár „jakž takž“ smyček. Kde najít chyty jsem již věděl, takže se stačilo jen odhodlat a doufat, že tam, kde to vypadalo na dobrou lišto-římsu, najdu chyt, a ne zmar. Mé předpoklady byly správné, takže jsem se mohl s již tradičním neklidem zavrtat. Kruh je vyhnáný poměrně vysoko. Myslel jsem si, že teprve od tohoto místa začne lezení gradovat a pak se bude hodit dostatečný odstup od země pro metání kozelců. Bohužel jsem se zmylil. Půl metru nad kruhem jsem našel „madlo jak sviň“. Od něj není lezení nijak extrémně těžké, spíše opatrné. Zhruba pět metrů nad ním jsem vytraverzoval pod zeleným břichem doprava na balkónek. Našel jsem dobré hodiny. Zbývající metry na vrchol už byly v pohodě. Cesta se jmenuje Officina di Cucina VIIb a bohužel ke kruhu je nejtěžší. Kdybych byl býval věděl to, co jsem před tím nevěděl, byl bych býval dal první kroužek níže a výše pak přidal ještě jeden. Byla by to pěkná VII. Takto je to takové lechtivější VIIb.

Prvovýstup jsme provedli v den, kdy jsme s Adélkou odjížděli na dovolenou do Itálie. Měl jsem za úkol doma sbalit věci, abychom vyrazili krátce poté, co se mi holubička vrátí domů z práce. Byl ovšem krásný den, takže se šlo dobývat slávu. To mou hrdličku pěkně rozparádilo. Po zklidnění nastalé situace jsme v jedné zapadlé uličce městečka Finale Liguere zahlédli nápis Officina di Cucina. Překladač prozradil, že to znamená „kancelář kuchyně“. Nevím, zda je to nějaký italský vtípek nebo běžné označení pro zadní vchod do kuchyně restaurace. Líbilo se mi ale, jak tato slova zní a vypadají napsaná. Proto jsem se tak rozhodl pojmenovat cestu, která je pro mě spjatá s Itálií.

V roce 2017 se s prvovýstupy celkem roztrhl pytel, jelikož jsme byli hnáni Hejtmošem, který chtěl, aby v novém průvodci bylo zahrnuto co nejvíce nových cest.

Nejprve jsem vyrazil s Pepardem na spáru naproti Obelisku. Měl jsem to celkem očišnuté s tím, že přesně vím, kde bych měl rád první kruh. Moc jsem se nemylil až na to, že jsem při ostrém pokusu s kruhem váhal. Ve vybraném místě mi celkem natékalo a také jsem si nebyl jist, zda lézt bez kruhu dál, nebo ne. Nakonec jsem si řekl, že pokud váhám, tak to

kruh chce. Sedl jsem si do smyčky a Pepard mi poslal háček. Když jsem se do něj o pár minut později věšel, nebylo mi do smíchu. Podivně to skřípalo a vrzalo. Naštěstí vybraná lišta mou důvěru nezklamala a po zavrtání borku a osazení kruhu jsem mohl pokračovat. Nakonec jsem byl za kruh moc rád, protože dalších pár metrů jsem si nebyl příliš jistý v kramflecích – zejména kvůli malinko lámavým chytům. V místě, kde se spára lomí doprava, jsem se vsoukal dovnitř a vleže přemýšlel, co dál. Pepard mě dole hecoval, ať to dolezu bez kruhu, že se tam osadí dodatečně. Že prý děsně spěchá. Strach z případného letu stěnou byl ale silnější než jeho povzbuzování, takže jsem osadil pár metrů pod vrškem druhý kruh, od kterého jsem sjel dolů. Cesta byla nachystaná na dolezení.

O pár dní později jsem vyrazil s Karlem Najmanem dobýt linii na Triplex. Už jsem kolem chodil mlsně několik let. Počáteční spára mě pěkně rozhýbala. Nad malým balkónkem se lomí doprava ke hraně a ztrácí se. Tam jsem bez větších problémů umístil první kruh. Po přehoupnutí se za hranu jsem zápolil s oblezem malého stromku. Nechtěl jsem ho k lezení použít, jelikož jsem měl v plánu ho později uříznout, aby nepřekážel (je tam stále). Po založení dobré smyčky pod velkým balvanem jsem se dohrabal na balkónek pod závěrečnou hranou. Dlouho jsem se odhodlával k dalšímu postupu. Nakonec jsem kroky vymyslel, toužené chyty byly tam kde měly být. Začal jsem se zavrtávat. Navzdory dobré pozici jsem ale rychle ztrácel síly. Pot ze mě jen lil, předloktí páčila. Karel se dole nudil a vypadal, že mu je trochu zima. Zdárně jsem se zavrtal a osadil druhý kruh. Zkoušel jsem dobýt vrchol, ale marně. Byl jsem vyždímaný jako citrón. Chtěl jsem do čelby pustit Karla, ale pak jsem si řekl, že jsem se dost smažil ve vlastní šťávě na to, aby pak tenhle cucák vyžral přelez. Je ještě mladej a třeba někdy v budoucnu otevře nový směr, ve kterém se dosyta vyřádí... Takže další cesta nachystaná k přelezu!

O několik dní později jsem si dal dvojité rande. Po poledni s Karlem ve Skalním městě a odpoledne s Pepardem a Adélkou pod Obeliskem. Šlo to jak po másle. Na Triplexu jsem nad druhým kruhem naplácnul dvě oblíny, nohy trochu na tření, pak pravačkou oblá díra na bočák a byl jsem nahoře. Nová cesta a rovnou RP. Karel se na druhém v klíčovém výlezu trochu trápil, ale nakonec jsme si mohli podat ruku a mít radost z nové cesty.

Sjeli jsme dolů přes strom (Karlovo první slaňování přes „vánočku“) a já jsem mazal pod Obelisk. Pepard s Adélkou už tam čekali. Spárou jsem projel celkem bez potíží – moc se mi líbila. Když jsme byli na vrcholu všichni tři, jali jsme se rokovat o tom, jak tuhle krásku po-

jmenujeme. Pepard: „O víkendu byla na Yettici zabíjačka – to bylo dobrot!“ Tak to je teda prďácký název pro spáru – Zabíjačka VIIb.

Na jaře jsem měl práci v jedné pardubické fabrice. Měli tam velký sud napojený na nějaké hadičky a trubičky a na něm byla cedule s nápisem „REVERZNÍ OSMÓZA.“ Neměl jsem potuchy, co název znamená, ale moc se mi líbil. Osmóza – to je jasně něco o lezení. Googlením jsem zjistil, že se tento proces používá například při přípravě sladké vody z vody mořské. Jelikož jsem při osazování druhého kruhu na Triplexu potil krev – měnil jsem slanou tekutinu ve sladkou – pojmenoval jsem tak naši cestu – Reverzní osmóza VIII.

Dva dny po dolezení těchto dvou cest jsem si dal s Lachtanem dostaveníčko pod další skvostnou linií, kterou jsem měl ve skalním městě vytipovanou – hrana na Myší masiv nad turistickou cestou. Sám bych to nezvládnul a Lachtan vypadal, že má velkou chuť se pustit do dělání cest. Bez větších obtíží jsem osadil první borhák, který se pohodlně cvaká z rozkročení v koutě a pustil do stěny nadržného ploutvonožce. Stoupal jak dým. Dosáhnul bodu, kdy jsem se začal rozhlížet, kam budu utíkat, kdyby spadnul. Za chvíli už jsem byl v klidu – tolik místa na běhání u nástupu nebylo, takže to měl krásně na zem. Pod hladkou závěrečnou hranou začal zavrtávat borek. Nechápal jsem, jak se tam může tak dlouho udržet. Opatrně si odsednul. Zavrtal ještě jeden a po chvíli jsem mu mohl poslat vrtačku, aby udělal díru pro kruh. Po tomto výkonu byl trochu znaven a žádal odpočinek, takže jsem ho spustil na zem z nezalepeného kruhu s tím, že ho dolepím já. Více či méně jsem se k němu dopřítahoval po laně a upevnil ho do skály. Měl jsem chuť zkusit lézt dál. Lachtan nebyl proti, a tak jsem vyrazil vstříc horším vyhlídkám. Hrana se zakulatila – vlevo podivná dírka na konečky prstů, nakulení na pravou nohu – a prd. Hladký vršek. Dobře se mi stálo, ale to bylo tak všechno, co jsem mohl dělat. Cítil jsem, jak mě pomalu opouštějí síly – noha se začínala chvět a ruce ujížděly z oblých chytů. Nemám rád padání. Stál jsem nohama 2-3 metry nad kruhem a chvěl se vstříc nevyhnutelnému pádu. Lachtan mě hecoval, že to bude v pohodě. Já jsem měl na danou věc názor zcela odlišný. Samozřejmě, gravitace nakonec zvítězila! Vzdal jsem se oblin s vyděšeným křikem, kterým jsem sám sebe hecoval. Po okamžiku, který se zdál nekonečný, jsem se zastavil někde u prvního borháku. Usoudil jsem, že je Vítek je už jistě řádně odpočatý, a s úlevou jsem ho vypustil do stěny. Nahoře musel také zabojoval, ale nastalý problém vyřešil elegantním úkrokem doprava. Mám rád rozhlasovou inscenaci Stopařův průvodce po galaxii, kde mají Myši netradiční roli a supermoderní počítač důležitou úlohu. Proto jsem se s Vítkovým souhlasem rozhodl cestu pojmenovat Hlubina myšlení VIIIc.

Nedlouho poté jsme se s Lachtanem a Pepardem domluvili, že vyrazíme na libovou hranu na Tragéda – nový masiv naproti Obelisku. Přesně jsem věděl, kam bych rád dal první borhák. Doleze se na předskalí. Z něj se sáhne do vodorovné poruchy, která dělá dobrý chyt. Naštěstí se sem dají založit dvě pěkné smyčky – každá zabírá na jinou stranu, takže by jedna z nich měla pád zachytit i při případném zhoupnutí kolem hrany. Teď to chce trochu zabrat, podrtit hranu a lištu a na madlo se postavit. To jsem myslel, že udělá Lachtan. Ten však tvrdil, že by zavrtal tak, aby se tenhle krok dělal až po cvakání. Já na to, že pak to bude těžké a každý metr, o který se případný pád zkrátí, přijde vhod. Vítek trval na svém. To mě rozdmýchalo natolik, že jsem se hecnul a krok udělal sám. Samozřejmě jsem zavrtání schopen nebyl. Trochu v křeči jsem krok vrátil zpět. Teď už Víťan uznal, že to bude fajn a pustil se do toho. Nevím, jak to ten kluk dělá, ale zavrtal se tam jako pán. Zachovali jsme osvědčenou metodu, kdy Lachtan vrtá a já lepím. Pak začalo pokusování o další postup. Nedařilo se. Nikdo z nás se nedostal do místa, kde jsme chtěli další borhák. Uznali jsme porážku a domluvili se, že se na místo co možná nejdřív vrátíme. Pár dní nato jsme tedy zase funěli na této skvostné hraně. Opět přišel čas, aby Vítek předvedl své kvality. Teď už celkem bez problémů svým lenochodím stylem došel do místa druhého fixního jištění. Pro vrtání díry na borek si vzal aku vrtačku. Opět jsem nechápal, jak se v tak špatném místě může tak dlouho držet a ještě tlačit vrtačkou proti skále – tím se člověk vlastně shazuje dolů. Po několika pádech s „akučkou“ v ruce, které Pepard krásně odjistil a já blbě vyfotil, jsem mohl zalepit druhý borhák. Když už jsem byl ve stěně, řekl jsem si, že zkusím lézt dál. Po několika pokusech se mi podařilo dobýt lišty ve stěně vlevo od hrany – přímo je to výrazně těžší. Pod malým převisem jsem osadil třetí a poslední borhák. Docela mi přitom nateklo. Napadlo mě, že by to Pepard mohl zkusit dolézt nahoru – takový nezištný dárek pro kamaráda. Lachtan souhlasil, takže se do boje o vrchol mohl zapojit třetí bohatýr. Ukázalo se, že na vršek je to ještě celkem štreka. Pepa zdárně vyřešil nepříjemný vrcholový výlez – není to zas tak těžké, ale v pozici asi 7 m nad posledním borhákem se dvěma mizernými smyčkami si to musí člověk řádně promyslet.

Napadlo nás několik možných jmen pro tuto cestu. Nejlepší nápad dostal ale Vítek – Divadlo nad zábradlím IXb. Název má vše spojené s prvovýstupem. Masiv Tragéd -> divadlo. Procházející turisté -> divadlo. Lachtanovy pády s vrtačkou v ruce -> velkolepé divadlo. Zábradlí -> spolu se schody tvoří turistické hlediště.

V půlce června jsme s Pavlíkem Kupkou vyrazili do Hromové rokle pod záhadný masiv. Protínají ho dvě spáry. Tu levou už jsem dříve obhlížel a při opatrném postupu vzhůru jsem

s překvapením zjistil, že mám asi 3 m nad sebou kruh. Slezl jsem dolů s tím, že to v klidu vyzkouším s parťákem. Cesta se ukázala být poměrně dobře lezitelná. Odhadoval jsem to na obtížnost VII. Po sejítí zpět pod nástup jsem se s chutí a nadšením pustil do pravé spáry. S osazováním kruhu jsem nepočítal, měl jsem jen smyčky na sedáku. Ve spodních partiích se jedná spíše o úzký komín nebo hodně širokou spáru. Z útrob této skalní pukliny se mi podařilo na Pavlikovu hlavu vysypat k jeho velké radosti něco kolem dvou kubíků písku. Zhruba v půlce jsem začal bojovat s podivnou pozicí, ve které jsem byl zaklíněn ve spáře. Solivé stupy mi zrovna moc nepomáhaly. Nakonec jsem si pravou nohou stoupl do hodin, které byly tak „betonové“, že jsem v nich ani neměl smyčku – vypadaly, že jen co se jich člověk dotkne, explodují. Nechtěl jsem tomu věřit, ale nohu mi podržely a já jsem se mohl radostně proplazit krásným výlezovým marastem voňavého lesa na vršek masivu. Nadšeně jsem volal na spolulezce:

„To se ti bude moc líbit!“.

„Já to nepolezu, mám jenom kraťasy a děsně bych se vodřel,“ zněla odpověď.

„To by byla škoda, to si musíš vylízt, hodím ti dolů svoje gatě.“

Když jsem si rozepínal poklopec, začal jsem se na plnou hubu usmívat. Úplně jsem zapomněl, že nemám spodáry. Kalhoty letěly dolů a já se začal „na Adama“ soukat zpět do úvazku. To už jsem se zubil na plná ústa a představoval si tu hrůzu, která se kamarádovi naskytne, až vykoukne na vršek. Seděl jsem úplně na kraji, aby lano nedřelo skálu, v pohodlně rozvalené pozici. Čím blíže k vrcholu se ze spáry ozývalo funění, tím více jsem se pochechtával. Pavlík má silnou povahu, takže z té vrcholové „nádhery“ nezkolaboval. Jen cudně a velice urputně odvracel pohled. To bylo ale poměrně těžké, vzhledem k tomu, že dolézal přímo ke mně.

Později se ukázalo, že se skála jmenuje Mítuv masiv. Už dříve jsem si ji ale pro sebe nazval Cirkus. Po těch skopičinách, které nás při lezení a jištění potkali, jsme se shodli, že prostřední spáru nazveme Šaškárna VIIb.

O týden později jsme ve stejném složení vyrazili do Centrálu. Pod Panelákem jsem měl vyhlídnutý spárokomín nad turistickou cestou. Ukázalo se, že nejtěžší jsou první 3 metry. Nahoře se škvíra zalomí doleva. Tam už jdou celkem dobré smyčky. Cestu jsme kvůli sápaní ve spodní části nazvali Vorvaní Vorvani VI. Polomasiv jsem pojmenoval Čingischán – na jedné fotce, kterou jsem pořídil, vypadá tahle skála jako obrovský zakaboněný chlápek.

Poté jsme projeli spárou ve středu jižní stěny Paneláku, která ještě kupodivu nebyla vylezená – Stoupačka V.

Krasojízdu jsme zakončili výstupem v úzké západní stěně stejné skály, kde jsem plánovaně použil k jištění druhý kruh cesty Panelstory. Ten je za hranou a je třeba ho prodloužit dlouhou sešitou smycí. Díky tomu, jak expreska vykukovala za hranu, vzniknul název Šmíralka VII. Kluci z OVK mi pak říkali, že ne každého by napadlo kruh prodloužit a že by bylo lepší, dát tam fixní jištění. Proto jsem do cesty dodal borhák. Ve výsledku se jedná o pěknou cestu s jedním těžším krokem a vzdušným výlezem.

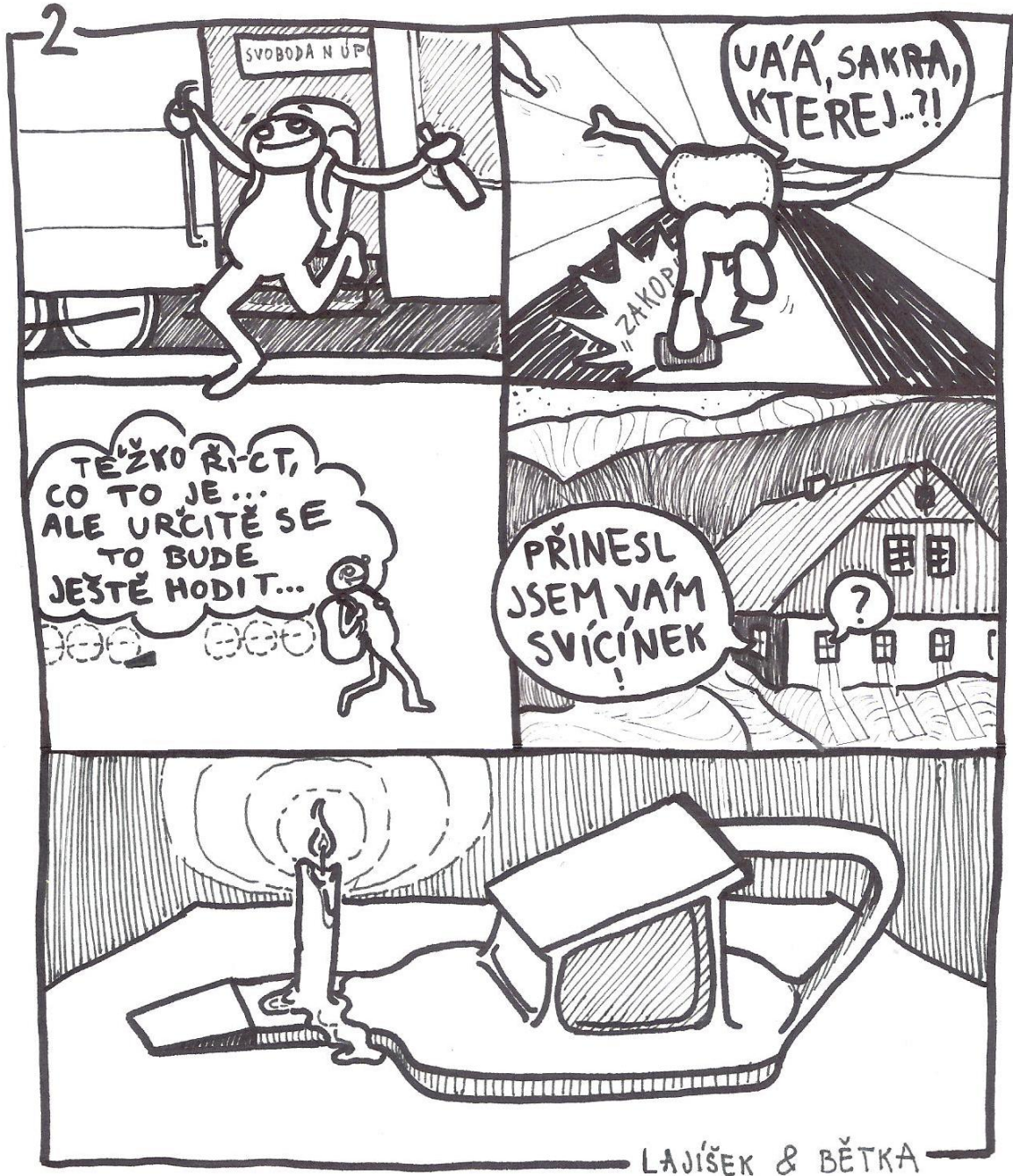
S Vlašínem se mi toho roku také podařilo dolézt dlouholetý projekt na Arénu – na pohled vyzývavou, mírně převislou hranu. Před lety jsme osadili kruh. Jenomže vzápětí začal Vláša budovat domov pro rodinu a k lezení se nedostal. Konečně měl zase volněji, a my jsme mohli vyrazit zpět na místo činu. Nic horšího jsem už dlouho nelezl. Dostat se pod nástup – ošklivé. Dolézt ke kruhu – solivé. Odlézt od něj – ošklivé a solivé. Z vrcholu sejít zpět k nástupu – hodně, hodně ošklivé.

Lachtan nás při dobývání slávy pozoroval. Chtěli jsme, aby nám pomohl vymyslet název. „To je vaše kaše!“, ozvala se odpověď. To se nám oběma moc líbilo. Vystihuje to lapálie, do kterých případní další přelezci sami sebe uvrtnají. Asi nejošklivější cesta, na které jsem se kdy podílel, se tedy jmenuje Vaše kaše VIIb.

Pár krátkých bouldrových cest jsem v průběhu let zdolal také sám. Nejvíce se mi líbí Pijavice VII na Mecháčka a Loupežnické blues VII na Valibuka. Obě jsou v Babinci, takže asi časem zarostou mechem. V obou ale člověk narazí na krásné lezení na tření. Zejména Pijavice v horní části chyty prostě nemá, takže se musí udělat asi dva kroky jen čistě nohama – velká zábava s dobrým dopadem.

Jištění se ve svých cestách snažím osazovat tak, aby ani menší lezci neměli potíže s jeho cvakáním. Dost mě totiž rozčiluje, když držím poslední dobrý chyt a ve vzdálenosti nátahu vidím díru po borku, nad kterou je kruh výš ještě o další metr. Zajímala by mě motivace k takovéto prasečině! Snažím se tedy před osazením kruhu nebo borháku zvolit opravdu vhodné místo – s ohledem na skálu a na další, kteří cestu polezou po mně.

Vašek Ještěr

Prvovýstupy 2017

Tahle disciplína mě na rodným písku nikdy nijak zvlášť nelákala. Ono se taky není co divit... směry typu údolní Ameriky, Petra a Pavla a jím podobných už jsou "vyčerpány" a nové skály holt nerostou jako houby po dešti :(

Jako malej "prcek" jsem pár cest udělal (vždy jako technická pomůcka – malá váha, velká vytrvalost), ale nikdy se nejednalo o nějaký supr pecky, na který by stály fronty lezců a nadšeně o nich pak vyprávěly. Postupem času mě pak tahle disciplína úplně přestala zajímat, protože jsem si prostě řekl, že všechno hezký už vylezl někdo před námi... ale sem tam, jsem se zasil, jaký by to bylo přijít na Prachov (s tím co člověk "umí" teď) a v žádný stěně by nebyly kruhy... jen prázdno a spousty práce! Jak snové...

Občas jsme třeba vykukali někde nějaké zajímavé směry... ale lenost, nebo třeba špatný načasování (stalo se, že jsme pokáceli strom u Slona, jakože tam příště vezmem vrtačku, a ejhle... příště už tam byl borek od Nováků) nám zase zabránilo v nějak prvovýstupěckým počínání.

Doba ale pokročila... ochráněři chránějí mě (anebo víc, ale jsou to taky jen lidi, žejo!), takže se zjistilo, že když se hezky poprosí a štěstí se přikloní na stranu "lezečky", jdou "zařadit divy"!!!

Masivy a okraje, které byly nelezeckými objekty se stávají lezeckými... stěny, na který jsme koukali s jiskrama v očích a zpocenými rukama, se staly přístupnými a to už i mě "vyhecovalo" k tomu, si teda zkusit, jaký to je, pokusit se o nějakou cestu, pod kterou se můžou i ty případný fronty tvořit!

Letos tedy vznikly lezecké objekty jako je Myšší masiv (lezeno již v minulosti), Tragéd (skála, na kterou koukáte od slaňáku z obelisku), Triplex, cosi v Hromové rokli před Hromským masivem (ten byl hitem loňskou sezónou) a pár dalších. Více méně je to všechno práce Ještěra, takže mu k nálepce ochránce skal, přibyla ještě nálepka – Ještěř, co umí komunikovat se zelenějma pánama, a to se cení!!! Ale zpátky k tématu!

Ještěř je sice moc šikovnej hodnej kluk, ale... ale v loňském roce se s formou úplně nepotkal, takže jsem si na jeho "lezecké letargii" přimastil "ego já" :) Začalo to v půlce května... dali jsme dohromady věci a vypravili se na hranu pod Myšší masiv. Plány byly parádní! Krásná hrana s dírkama, policema, který asi tak dva až tři metry pod vrškem začaly pomalu mizet.

Václav měl vizi, udělat super sportovní hranu přes tři borháky... mně to na tři borháky přišlo až moc sportovní, stál jsem si za dvěma... no a jak to dopadlo? Jsou tam dva! Václav nastoupil lehce koutem, na polici, rozkročil se do hrany a bleskově zavrtal první borek. Úmístil první pískovcový borhák a řada přišla na mě... mohl jsem popolízt jen kousek... já však chtěl po vzoru pískovcového lezení udělat cestu, za kterou by se nemuseli stydět páni lezci v době minulé. Lezl jsem dál a dál (ono taky co by ne, chyty byly pevný a velký!) a dál a dál... až když už to bylo skoro na zem, jsem si řekl, že už to stačilo, že ty čtyři nebo pět metrů nahoru podél hrany se bude dát dolízt s borhákem tady... no? Dalo, jasně! Vznikla teda podle mě dost krásná cesta s pro mě s "hlubokým" názvem: Hlubina myšlení s klasifikací normálních RP VIIIc. Výhody má ty, že je celý den ve stínu, nevýhody jsou, že nastupujete přímo z turistické cesty... což jsem poznal hned v zápětí, když jsem šel Bamiho koučovat na první přeлез (úspěšnej OS přelez!), když nějaká (starší) paní obdivovala naše tělesný schránky... procházela tedy s údivem kolem navazujícího se Bamiho se slovy, že jsou kluci hubený, svalnatí, že to jistě zvládnou... asi tak po minutě jí to nedalo a přeci jen se musela vrátit podívat, jak to mladý atlet Bambi zvládne... když ale viděla Bamiho vzdalovat se od prvního borháku, tak radši rychle vzala roha... ta paní byla sice jediná, kdo tam za dobu výstupu prošel, mně to ale bohatě stačilo!!! :)

Bambis pak doporučil cestu Kubánosoj, ten ale pod druhým borhákem prý údajně dostal "bobky", tak se na to... víte co... takže pro někoho třeba o borhák víc dobrej, ale písek je písek...

Tahle zkušenost mě děsivě namotivovala (nemyslím zkušenost s paní), proto jsem z Ještěra hned začal tahat informace, co dalšího má v záloze!

No a zase jsem byl tůze mile překvapenej! Na masiv u Obelisku (Tragéd) už Ještěr s Pepou udělali spáru přes dva kruhy, název Zabijačka potvrdili zabijáckým stupněm obtížnosti VII (což ale opravdu je a stojí to za vylezení – východní obelisk od toho ale nečekejte). Je tam přeci jen kousek spáry, ale určitě věřím, že se to dost poleze!!!

K mému překvapení mě Václav vzal na SV hranu Tragéda... od země vypadala docela nevinně. Spousty vlnek, poruch a všech možných chytátek... jenže ne všechno, co vypadá nevinně, nevinným je! Platilo to i zde! Pod prvním borhákem je určitě dobrý (skoro i nutný pokud chcete, aby vám zůstaly čistý trenky) dát smyčku do police... pak chytne hrany, dáte nohy ke smyčce a pokud získáte potřebný klid cvaknete borhák. HAHAHA! Teď si vezměte, že tam ten borhák ještě není a vy máte zavrtat borek... to už ty pohodiny a síly spotřebujete víc! Ale

na dvě odsednutí do smyčky se i to povedlo! Nebyl to ale zdaleka takovej med jako při předešlém prvovýstupu! Pak se ještě přidalo to, že všechny ty vlnky a "blbiny", co tam příroda vytvořila, byly totalně oblé, včetně hrany... takže po pár pádech bylo první kolo výstupu ukončeno po prvním umístěném borháku. Chtíč tohle dokončit byl převelikej, takže nám ani nebylo protivný (dobře, trošku kecám) si na druhý kolo přivstat. Sešli jsme se tedy někdy kolem půl devatý pod zápasíštěm... klukům to moc nešlo... tak jsem to zkusil já, změnil jsem trošku rukosled a hned prvním pokusem jsem dolezl do chytu na hraně, kde jsem si dokázal představit, že se pokusím o zavrtání... dokázal představit...

Pro mě to znamenalo jednu z největších "show", co jsem asi kdy navázanej na laně předváděl! Trumflo to ledasjaký blbinky! Na hraně jsem vydržel asi tak minutu... jsem pravák... chyt na hraně byl na pravou... vrtat něco někde levou rukou = nee... vzal jsem si tedy aku vrtačku a rozhodl se, že tam předvrtám díрку na borek. Díky týhle kámošce... po asi tak pěti pádech, kdy jsem se musel pustit pravou rukou hrany a do toho pevně a co nejdál od svojí hlavy držet v levý ruce vrtačku... se to povedlo! Bylo to rozhodně to nejtěžší, co nás v cestě potkalo! Po umístění druhýho borháku (BH) stačilo popolízť podél hrany, zleva stěnou pod převis (3. BH) a dál po hrance k vrcholu...

Cesta bez brutálního kroku, ale technická a vytrvalostní... klasifikace IXb myslím na-prosto sedí a třeba si na mě někdo u cvakaní 2. BH vzpomene! :)

Zbývalo už jen vymyslet název... padaly různý... ale pro mě zase vtipný, že se jednalo o cestu přímo z turistický cesty... jednou tam procházelo asi 40 lidí v řadě, proto jsme museli pokus odložit, než všichni projdou... plus moje divadlo s vrtačkou... vzešlo mi z toho jasný: Divadlo nad zábradlým. Ten, kdo spadne pod druhým borhákem, přistane (sice měkce, ale přistane) metr a půl nad zábradlým a budou na něj u toho koukat davy turistů, jistě pochopí (aniž by veděl o mém osobním divadle).

Pro třetí prvovýstup jsme si s Bambisem došli na Hrocha, tam na nás čekala 10 let stará smyčka ve druhém kruhu, ktorej jsme tam nabušili společně se Standou (první nabušil Lajíšek), ale já tenkrát v září spadnul na stěně a pak už se na to nějak zapomnělo... Až vlna prvovýstupů s Ještěrem a vydání nového průvodce do Prachova mě "donutila" si na tohle dílo vzpomenout!

Tenkrát jsem nebyl úlně marnej, tak jsem si nebyl jistej, jestli to vůbec vylezu! Avšak můj "autistickej" mozek si moc dobře pamatoval figl, jak nabrat spodák a chytit pidilištu... po asi třech pádech jsem cvakl druhý kruh, od něj popolezl asi dva metry a následně odtraver-

zoval římsou ke druhému kruhu cesty Ta naše Hilda... pak hurá udělat zápis do knížky. Mám rád, když se občas pojmenuje cesta třeba podle nějaký písničky (pak si to člověk spojí a má spousty vzpomínek na akce, kamarády a tak, však to znáte!:) Tohle bylo po 10 letech... Existuje písnička (trochu sladká) od skupiny Kamelot, která se jmenuje: Zpátky pár let. To se mi tůze líbilo pro tuhle "vzpomínku" na moje elévský časy... Bambis mi ale špatně rozuměl a říká: Cože s párky pár let? Já se začal smát, páč se mi vybavila celá "parta párků", kterou kolem sebe mám... a je to vlastně ještě dýl než 10 let, co ty "užasný párky" (:D) kolem sebe mám... takže proč ne!

Vznikla teda cesta: S párky pár let s klasifikací IXc (na což se moc netvářil Bambi, že prej by si takhle představoval cesty stupně X: je to ale krátký, tak se "výživné" místo může zdát trochu těžší)

To byly tři krásný počiny, co se povedly!!! Osobně já mám z nich velkou radost, byla velká zábava to prožít! Ještě jsme s Ještěrkou rozdělali jednu cestu v Hromový rokli, na krásnej masiv, kterej Vášovi dovolilo CHKO... momentálně tam máme dva kruhy... vymyšlenej název... klasifikaci už taky tuším. Už teď je mi jasný, že to bude perla cesta! Trhlinou, pevná skála, bude tam možnost pádů přes 10 m, to (ne)chceš! Prostě cesta s velkým Cé! Ale o tom si snad budete moct přečíst za rok (nebo třeba dřív v nějakým mým "výlevu" na stránkách LKP).

Užívejte, lezte, dračte! Dbejte opatrnosti a chovejte se (v)hodně! Čabas skalám a lezení zvlášt!

Lachtan ml.

Nepál 2016 – D N K (Kopec za 6000)

Nebojte, nebudu unavovat genetikou či dvojitou šroubovicí nukleových kyselin dle Wattsona Creeka, jen v kostce vylíčím, jak si dva postarší pánové z LKP a několik jejich přátel dopřáli výletu do Himálaje. Zkratka DNK značí Důchodci Na Kopci.

Rok 2016 byl mým posledním ze čtyřiceti, který jsem plně zasvětil řemeslu, jemuž jsem se celý život věnoval a učil. Navíc mi bylo nějakých pár kulatých let a to se má oslavit. Játra a ledviny mají svůj vrchol výkonnosti dávno za sebou, tak nezbývá než testovat srdce a plíce.

Tradičně Nepál, Ruda - kupodivu souhlasí, i když pro něho to bude výprava „ceprů“, on by raději drsnou expedici do liduprázdných hor s panenskými štíty. Ale co by neudělal pro odvěkého kamaráda „strejdu Míru“, jednou to skousne. Honza – majitel prodejny náradí, bílé techniky značky Bosch a širokého sortimentu outdoorového vybavení v našem městečku nad Otavou – jel se mnou do Nepálu po 16. letech. Tehdy jsme jako jedni z prvních přistávali v Lukle na čerstvě vyasfaltované dráze. Ivoš – stavební technik, v důchodu Ferda mravenec práce všeho druhu, nadšený lyžař a amatérský skialpinista (jako většina z nás). Výpravu doplňují moji dva známí z Francie: Edith – porodní bába milující svého životního druhu natolik, že překonala závratě a statečně za ním stoupá i po cestách občas převislých, běhá, lyžuje a nosí těžké bágly. Bob – praktický lékař z Autun, v padesáti letech přičichl k jiným horským aktivitám než nesmyslnému kličkování mezi davy „kamikadze“ na přeplněných a zledovatělých sjezdovkách.

Vše klaplo a 1. října jsme se sešli v Kathmandu – hotel Marsiyangdi. Z Paříže jsme letěli přes Delhi, kluci z Prahy před Dubai. Servis nám zajišťoval tradičně Sonam. Je možná maličko dražší, ale spolehlivý, přesný a rád se setkávám s jeho tátou Passangem, který na rozdíl od syna prošel tvrdou školou klasických expedic šedesátých a sedmdesátých let. Na den stejně se v KTM zjevil Bouda. Nevím, jakou má zdravotní pojišťovnu, ale po dvou letech opět dostal poukaz na lázeňský pobyt, tentokrát v komplexu B. C. Ama Dablam. Kam se prý hrabou Vyšné Hágy. Tak jsme den odpočinku a administrativy trávili společně a zjišťovali rozsah zničení starých památek zemětřesením z roku 2015.

V Lukle jsme do naší výpravy přibrali dva průvodce Ngimu Sherpu a Ghopala a ještě čtyři nosiče. Začali jsme ukrajovat kilometry a výškové metry po tradiční trekařské dálnici směr B. C. Everest. První týden jsme viděli jen jedno veliké šedivé nic. Moje časté „A támhle byste viděli normálně tohle a támhle tamto...“ se s nadšením nesetkávalo. Šli jsme trochu „na těžko“, nebyl to klasický trek do E. B. C. s odbočkou na Kala Pathar, podle Boudy Hliněný kopec, ale zamluvil jsem trekking peak! Většina borců leze na Island či Mera peak, já si vybral méně frekventovaný Lobuche East. Na mapě vypadá, že se dá nastoupit přímo z hospody, ale podle moudrých knih se dá z výstupu připravit podívaná a nezapomenutelné zážitky se třemi postupovými tábory. Táhli jsme tedy nejen stany, ale vše další k přežití a pohybu na strmém kopci, včetně fixních lan a sněhových kotev.

Šestáho dne se oblačnost rozplynula, morálka a odhodlání posílily. Trekařů jsme potkávali snesitelné množství, míjeli jsme kolony „vysmátých staříků“ v úvodu a závěru kolony s

cupitajícím nosičem obtěžkaným obrovskou zdravotnickou brašnou a kufříkem s defibrilátorem. Občas nějakého přetrénovaného staříka či stařenku svezli do údolí vrtulníkem. Každý z nás si cestou nahoru prošel krizičkou při aklimatizaci. Dva dny jsem si pomáhal Diamoxem a to jsme byli asi ve 4 500 m.

12. října jsme vyšli na Kala Pathar 5 540 m. Startovali jsme v 5:10, na vršku jsem byl kolem 7. hodiny. Mačkalo se tam řádně lidstva, jedna čínská soudružka si dodávala kuráže citací Maových pouček a jeden statečný superman tam mával velkou rudou vlajkou se srpem a kladivem. Chyběl sborový zpěv Internacionály. Vyšla s námi i Edith, nejspíše vytvořila výškový rekord dam z Autunu. Everest, Nuptse, Lho-La, Pumori na dosah.

Ngima s Rudou se ujali strategického plánování našeho výstupu. Ruda by to nejraději dal z jedné vody na čisto, ale přece jenom to nebylo pouze na něm a my ostatní jsme za ním se svojí výkonností více či méně, leč zcela jistě, zaostávali. Mnoho jsem se noc před výstupem nevyspal, budil jsem se děsivou představou, že jsem v jedné lodži zapomněl tyče a kolíky ke stanu. Dobrý, našly se.

14. října opouštíme „Hotel nad oblaky“ v Lobuche a přesouváme se do našeho základního a zároveň výškového tábora u jezírka, asi 5 200 m. Pro oficiální trekovky tam byly dva kuchyňské stany, jídelna a několik stanů pro klienty. Zčásti byly obsazené rozesmátými Skotkami. Čtyři ženský na dovolený. Honza s Ivošem v jednom, Ghopal s Ngimou ve druhém, já, Bob a Ruda ve třetím stanu. Rychle uvařit, najíst, napít a před soumrakem do spacáku. Ještě před tím si nás Ngima přezkoušel, jestli umíme maličko zacházet s lezeckým „cajkem“ a při druhém kroku na mačkách nehodíme tygra. Jo, a vstáváme v jednu. Tak to prrr, holenku. Skotky do toho šly, ale my opouštěli tábor ve čtyři a úplně stačilo.

Lobuche East má asi 6 100 m, ale dolézá se na „Falls summit“ 6 010. Převýšení 800 m, od úplné tmy, mrazivý rozbřesk, úchvatné svítání až po polední žár a sestup rozbředlým sněhem. Asi tři sta metrů pod vrcholem je zafixováno modrobílým krouceným špagátem na jaky. Jumar poskakuje a prokluzuje a musí se dotlačovat palcem. Na vrchol jsem dofuněl vydatně povzbuzován věrným Ghopalem půl hodiny po ostatních. 15. října 2016, 9 hodin ráno, bezvětrí a veškerá himálajská nádhera kolem. A tak jsem si nadělil dárek na odchod do důchodu, byl jsem spokojený, že se mi to povedlo, ale zároveň jsem si uvědomil, že je na čase ubrat. Stačilo to, loučení s velkými kopci důstojné pod majestátní kulisou nejvyšší hory světa. Díky, díky.

Ruda, Bob, Ghopal a Ngima seběhli až do vesnice, já toho měl plné tenisky. Bob samozřejmě spíchal za Edith, která na nás dole čekala. Zůstal jsem přes noc v táboře u jezírka, Honza s Ivošem se mnou. Maličko kosa, ale dobře jsem si odpočinul. V poklidu jsme posnídali, nasušili stany a počkali na příchod nosičů, kteří pobrali veškerý náš materiál. Všichni jsme se odpoledne sešli v Tukhle.

Následoval tradičně rozevlátý a rozesmátý návrat, kdy se rychle zapomenou nesnáze a útrapy. Dobrůtky v lodžích, kafička a zákusky v cukrárnách, komunikace se světem díky magickým kartám za 200 rupek. Tři závěrečné dny v KTM už maličko nuda, ale tři dny památek a kulinářských zážitků. Skvělou náladu uřála zpráva z Písku, že Honzíkovi umírá táta. Česká sekce nás urychleně a předčasně opustila. Francouzskou sekci pozval Sonam na slavnostní oběd a přišel i s rodiči. Příjemně jsme pojedli, popovídali a slíbili, že se jistě ještě jednou objevíme.

Účastníci zájezdu: Cimický Jan, Laurent Robert, Klíma Rudolf, Krejčíř Ivo, Marichy Edith, Novotný Miroslav

Mirek Novotný, Jičín 6. února 2017

Vysoké Tatry 18. – 22. 1. 2017

Využil jsem nabídky od HO Benátky na doplnění počtu účastníků pro objednání chaty Pod Rysmi. Chatař Viktor Beránek požaduje v zimě pro otevření chaty alespoň 25 ubytovaných, takže to byla jedinečná příležitost navštívit v zimě tuto nejvýše položenou chatu v Tatrách. Z Jičína jsme nakonec vyrazili čtyři. Novotný Václav a Ulrich Pepa hodlali zdolat nějaké zimní výstupy, Ondřej Barkman a já jsme si chtěli také zalézt, měli jsme však navíc skialpy. Předpověď slibovala pěkné počasí jen na neděli a pondělí. V neděli jsme všichni vyrazili přes Sedlo Váhy do České doliny. Ještěř a Pepard si vybrali S stěnu na Český štít a já s Ondrou jsme uzavírali výpravu asi čtyř družstev SV stěnou na Rysy, cesta Žlabom.

Hned při sestupu do České doliny se Ondra aktivně zapojil do záchranu polské horolezkyň, která si při sestupu poranila koleno a nebyla schopná chůze. V místě úrazu nebyl signál, a protože Ondra sestupoval poslední, tím pádem byl nejvýše a jediný, který mohl telefonovat. Po několikerém přepojování dostal na HS v Popradu odpověď, že vrtulník nemůže

pro špatné počasí vzlétnout. My jsme nad sebou měli jasno, bezvětří a z Polska směrem k nám přilétal balón... Nakonec asi po hodině vrtulník přeci jen přilétl a polskou nešťastnici vyzvednul. Pak jsme si již vychutnali krásný žlab se čtyřmi ledovými prahy, kde jsme si zopakovali jištění a lezení v ledu.

V pondělí jsme s Ondrou zvolili čistě skialpovou túru na Koprovský štít. Od chaty jsme sjeli do Mengusovské doliny a chystali jsme se na výstup k Hincovému plesu. Když jsem vysypal pásy z pytlíku, zjistil jsem, že mám jenom jeden! No co dělat? Použil jsem jeden pás a stoupací železa a snažil jsem se držet krok s Ondrou. Naštěstí se poslední úsek musel jít pěšky. Koprovský štít je sice lehce přístupný, je však impozantní. Sjezd z vrcholu JV úbočím jsme si užili a při sjezdu z Nižného Koprovského sedla jsme si dokonce vyzkoušeli i odskakované oblouky.

Předpověď počasí na úterý nás nezklamala. Zatáhlo se, padal sníh a vítr v nárazech kácel pocestné. Mladší část naší výpravy toho využila k procvičení techniky na ledopádech pod chatou. Já jsem se důsledně přidržel pravidla o kritickém třetím dnu. Ve středu jsme s Ondrou zvolili cestu přes Dračí branku do Zlomiskové doliny. Při výjezdu z Dračí branky jsme si vyzkoušeli zábavnou jízdu v tekoucím prachovém sněhu. Pak jsme již v pohodě sjeli k Popradskému plesu, kde jsme využili pohostinnost restaurace a já také teplou vodu ve sprše.

Bylo čím dál jasnější, že počasí se nezlepší. Viktor nás na chatě upozorňoval, že i za špatného počasí je potřeba alespoň na chvíli vyrazit ven, protože začít s tvrdým alkoholem již po snídani je krajně nebezpečné. Ranní fronty na jedinou latrínu, vzdálenou asi 50 m od chaty, byly stále nepříjemnější. První jedinci začali opouštět chatu. Po zralé úvaze jsme ve čtvrtku vyrazili do nížin.

Ačkoli nám počasí nepřálo, myslím, že zájezd všechny účastníky obohatil o nové zkušenosti v zimních horách.

Ruda

Zimní Tatry 2017 – Chata pod Rysmi

Když jsme s klukama uviděli na webu Rudovu výzvu do zimních Tater, hned jsme si plácli, že jedem. Pepča s Václavem byli jasná dvojka. Adam po pár minutách zjistil, že vlastně nejede, protože se mu termín zájezdu kryje s očekávaným narozením syna Pepíka. Já jsem vlastně žádného parťáka nehledal. S mými nulovými zkušenostmi ze zimních hor jsem si dal za cíl dobýt chatu a s foťákem a na sněžnicích doprovázet kluky k nástupům a užívat si klid a atmosféru, kterou Chata pod Rysmi nabízí.

Jaké bylo ale moje překvapení, když jsem po uzávěrce složení záloh zjistil, že kromě Pepy a Václava je mezi přihlášenými už jenom Ruda. Karty byly rozdaný jasně a zanedlouho mi od Rudy přišly mailem pokyny, že by bylo dobrý, abych si vzal s sebou skialpy. První, co mě napadlo, bylo, že žádný skiaply nemám a i kdybych je měl, tak okolí Rysů není úplně vhodnej terén pro začátečníka. Chvíli mi to vrtalo hlavou, ale pak jsem si řek, že vyrazím za odborníkem Fugasem do Sagity a proberu to s ním. Samozřejmě jsem odcházal s vypůjčenou kompletní skialpovou výbavou...

Krátce před odjezdem se konala výročka, kde jsme měli naplánovanou poradou. Na tý mě Ruda ujistil, že jako jeho parťák si rozhodně musím vzít zbraně a dostal jsem seznam materiálu, který bych měl vzít s sebou. Průpovídku, že mojí jedinou zbraní, kterou mám, je zavírací nůž a dobrodružná povaha, jsem si nechal pro sebe. Naštěstí jsem věděl, že když Adam nemůže jet, tak mi určitě všechno rád půjčí, což se taky stalo. I když poznámku, že si pro to když tak zajede na jaře, si neodpustil ...

Nutno podotknout, že když doma Áňa s ročním synkem v náručí viděli můj nashromážděný a povypůjčovaný materiál, který se oproti původnímu záměru významně rozrostl, stal jsem se terčem kritiky. Nezbyvalo než uzavřít dobrou pojistku a vyrazit na vlak.

Musím říct, že cestování vlakem nám s klukama nečiní žádný problémy. Spíš naopak, a proto jsem se na cestu dost těšil. Tenhle dojem zřejmě nesdílel Ruda, když se s námi se zdviženým obočím setkal na pardubickém nádraží.

Cesta do Popradu utekla fakt rychle stejně jako cesta električkou a najednou jsme stáli pod tatranskými štíty. Pepča s Václavem měli naplánovaný nabitý lezecký program, proto si vzali jenom sněžnice a my jsme s Rudou vyrazili na lyžích. Cesta na chatu byla náročná a samozřejmě mě neminula nováčkovská daň. V první řadě z ovládaní skialpového systému a taky z množství věcí v batohu, který se později ukázaly nepotřebný. Ambice, že si budeme

rozehřívát vodu ze sněhu na vařiči ve vymrzlý předsíni, vzaly za svý stejně rychle jako potřeba spacáku při spaní na palandě v místnosti s patnácti chlapama, který si dali k večeři fazolovou polívku, nebo táhnout s sebou pohorky, když moderní skialpová bota nabízí ten samý komfort.

Chata pod Rysmi je skvělá. V první řadě se nachází na nádherném místě 2250 metrů nad mořem, je nově a moderně zrekonstruovaná, ale hlavně má asi toho nejlepšího chatára na světě. Viktor Beránek je tatranská legenda a setkání s ním, jak vynáší i v zimě na chatu sud piva, je skutečně zážitek.

Chata byla při našem příchodu už slušně zaplněná lezci z Mnichova Hradiště, Prahy, Liberce a pár Poláky.

Hned první den nám nabídnul azurovou oblohu, a tak jsme s Rudou vyrazili do SV stěny Rysů. Po zledovatělém svahu jsme vystoupali do sedla Váhy. Tady jsem konečně zjistil, že haršajzna není sprostý slovo, ale moc šikovná věcička, kterou když bych měl, tak bych na mě nemusel Ruda tak dlouho čekat. V sedle jsme nechali lyže a do Těžké doliny jsme sestupovali pěšmo.

Někteří si usnadnili sestup jízdou po zadku a brzdění cepínem. Vyježděný koryto se ale stalo osudným dvojce Poláků. Holčina zajela v dolní části svahu do koryta a vyhodila si koleno. Kdo tohle místo zná, tak ví, že to je to problém. Jako poslední sestupující jsem měl ještě signál, a tak jsem mohl zavolat horskou. Vzhledem k faktu, že jsme byli na slovenském území, kde byl už jenom polskej signál, to ovšem nebylo tak jednoduchý, jak jsem si myslel... Nakonec se podařilo se s horskou domluvit, ovšem kvůli inverzi mraků v údolí nelítal vrtulník. Holčina si poseděla dobrý dvě hodinky ve sněhu, než pro ni přiletěli.

To už jsme ji ale nechali v opatrování polskýho kamaráda a stoupali jsme v severovýchodní stěně Rysů, kde Ruda vybral moc hezkou cestu „Žlabom“, která vedla 70° svahem ozdobeným čtyřmi ledovými stupni, délky 15 m, 8 m, 6 m a 45 m, obtížnosti 3/3+. Tady došlo opět k přehodnocení mých plánů a zavrtal jsem si svůj první šroub do ledu při vyvádění druhého a třetího úseku.

Z vršku jsme seběhli do sedla a odtud jsme sklouzli na lyžích zpátky k chatě. První den se opravdu vyvedl. Kluci mezi tím zkoušeli Stanislawského cestu na Vysokou. Bohužel podmínky ve stěně nebyly dobrý, tak to museli zabalit.

Druhý den jsme se opět probudili do slunečného dne, a tak jsme vyrazili na skialpovou túru vedoucí Mengusovskou dolinou přes zamrzlé Velké Hincovo pleso na Koprovský štít,

ze kterého je krásný výhled na velkou část masivu západních Tater. Při zpáteční cestě jsme ještě vystoupili na Koprovské sedlo, odkud jsme si dali výživný sjezdík zpátky do doliny. Až na tenhle sjezd, který začínal prokopenou závějí do černý sjezdovky, kterou snad vede i nějaká lehčí lezecká cesta, jsem si túru moc užil. Bylo to i díky tomu, že si Ruda při ranní vřavě při balení na chatě zapomněl sbalit jeden pás a díky tomu jsem akorát tak stačil.

Třetí den nás už dostihla předpověď zhoršení počasí, která měla mít dlouhodobý charakter, což se taky potvrdilo. Navíc se na nás dolehla únava z předchozích dvou dnů a taky večerní taktická příprava. Ruda se rozhodl pro rest day, a tak jsem alespoň vyrazil s klukama obhlédnout ledy, který byly pěkně nateklý napravo od řetězů nad Žabími plesy. Pepa s Václavem pak prostoupili středem ledopádu a pokračovali na Kopky. Já jsem zvolil cestu po kraji, kde byla kombinace ledu, sněhu a šutrů. Musím říct, že když jsem se dostal nahoru na cestu, byl jsem moc a moc rád. To už ale foukal tak silný vítr, že při nejsilnějších poryvech byla chůze velmi obtížná.

Na druhý den se vítr trochu zmírnil, ale počasí nebylo stejně nic moc. Ruda tedy vybral další moc pěknou túru přes Dračí branku, jejím slaněním do Dračího sedla a následným sjezdem Zlomiskovou dolinou k Popradskému plesu. Samozřejmě jsme nemohli nenavštívit Chatu při Popradskom plese a nedat si pár piv a něco k snědku. Po pár dnech jsme se dostali opět do civilizace do stabilního dosahu mobilních sítí. To, že jsem měl mezi hromadou zmeškaných hovorů taky zprávu od starostlivých rodičů, mě nepřekvapilo. Co mě ale pobavilo, bylo, že Ruda řešil ten samý problém! Klímovi mají evidentně vitalitu v rodině...

Bohužel jsme se dozvěděli, že předpověď počasí na další dny je velmi nepříznivá. To jsme poznali už při zpáteční cestě na chatu, protože vítr sílil a v nižších partiích pršelo.

Druhý den ráno byla venku jen bílá tma, a tak padlo jasné rozhodnutí. Balíme a jedeme domů. Cestu dolů s naloženým batohem ve vichřici byla výživná, ale zvládli jsme to.

O cestě domů se nemá cenu rozepisovat, protože kromě Václavovými rozseklyho kolena, který si způsobil při vybíhání eskalátoru proti směru jízdy na popradským nádraží, byla poměrně klidná.

Většina z vás zná ten pocit, když se vrátí z podobného zájezdu a ještě několik dní z toho žije. Tenhle výlet měl pro mě příchutí dobrodružství, který člověk může zažít pokaždé, když podnikne něco nového. Jsem moc rád, že jsem se nenechal odradit a do zimních Tater vyrazil. Zároveň bych chtěl poděkovat Rudovi, že se mnou měl trpělivost a jako skialpinistic-

kému nováčkovi mi ukázal krásu zimních hor, které i když nejsou Alpy, mají svoje kouzlo a to i díky úžasné Chatě pod Rysmi.

Letos je vypsán další zájezd do zimních Tater, kterého se kvůli dalšímu přírůstku v rodině nemůžu zúčastnit. Chtěl bych ale doporučit všem, kteří o letní nebo zimní návštěvě Tater přemýšlejí, aby využili toho, že Ruda pravidelně oddílový zájezd do Tater organizuje. Mají tak možnost dostat se do hor se zkušeným vedoucím, který může v mnohém poradit. Není to úplná samozřejmost, kterou může nabídnout každý oddíl!

Takže na viděnou na nějakém dalším tatranském zájezdu!

Bárbí

Velký Benátčan na chlupech

Budíkem ráno ve tři začíná náš další skialpový výlet do Alp. Sraz ve čtyři v Jičíně ve složení Jarda, Dan, Štěpán, Lukáš a Ajdy. V Hinterbichlu jsme v jednu odpoledne. Sníh nikde. Kvete podběl. Nazouvám sandály a s ověšenými bágly vyrážíme směr chata Johannis. Po hodině se místama začíná objevovat ten bílej vynález, díky sandálům ho vnímám hodně intenzivně. Dáváme pauzu, jedna plzínka v každém z nás zasycí. Stano Zaječí každou rozječí. Dál už pokračujeme na pásech až na Dana, ten nese lyže na zádech až k chatě 2120 m n. m. Stavení to je moc pěkný, za Rakouska-Uherska patřila do pražské sekce AV. Polemizujeme, jak bychom se asi tak měli, kdyby se historické události vyvinuly jinak. Vydatná čtyřchodová večeře nám dodává energii na zítřejších 1500 m výškových. Budík v 6, obarvená vajíčka k snídani zvěstují blížící se Velikonoce. Ajdy řeší nefunkční pípák, přehodí baterky z čelovky a problém je vyřešen. Třícítka skiáků nějak náhodou vyráží v půl osmý najednou. Všímám si, že jeden gajd rovnou nasadil haršajzny, po 50 metrech zjišťuju proč. Jedna pěkná bábovka a pár dalších to nedává a už nesou lyže v ruce. Na Wildspitze jsem se od rakušáků naučil jak tuto podmínku přejít bez haršajzen, a tak se mi to teď hodí, jejich nandáváním ve svahu nemusím plýtvat energií. Brzo se to vyčistí a už jdeme sami. Lyže je potřeba občas sundávat nebo řapat po šutrech a trávě až do 2600 m. U chaty Defregger 2962 jsme za necelé dvě hodky, vydatně posedíme na lavičce, slunce tu už pere. I další cesta je zřejmá, nesněžilo tu už asi týden. Něco za něco, prašan nebude ani nahoře. Na ledovci jsou všechny trhliny schované, tak se ani moc nebojíme. Vrchol Grossvenedigeru v poledne. Azuro. Bezvětrí. Euforie. Vidíme stovky kopců,

jen tři z nich jsou výše než my. Ani jsme moc nespěchali a dostali jsme se pod rakouskej čas, to se nám stalo asi poprvé. Je vidět, že se v přípravě neflákáme, K70 a tréninky na ni přináší své ovoce. Sjezd jsme tentokrát kupodivu koordinovali a po ledovci sjížděli pocitově bezpečněji než při našich minulých výletech. Za ledovcem se rozvalujem na vyhřátých šutrech, dá-váme slaninu a Becherovku. Pomocí buzoly a mapy dekódujem tajenku názvů okolních kop-ců, tuhle vychytávku nás naučil Bača na kurzu. Všichni jsme v této oblasti poprvé, a tak tro-chu tápeme.

Na chatě se nám zas hodí zkušenosti z Jetice, nepřekvapí nás pára od huby na pokoji a ani extrém na suchým hajzu. Děda, co tu dělá chataře už 38 let, dělá vodu ze sněhu, nabírá ho kousek od vchodu :-). Jdeme mu z tou velkou nádobou pomoci, ale jen co se ji dotknem, upadne naletovanej kohout. Kmet sakruje, pak tahá motorovku a uklidňuje se vyřezáváním ledového závalu za chatou. Jarda vytahuje svůj zázvorový kalvádos speciál a už i tak dobrá nálada se zlepšuje. Drink šmakuje i chatařovi. Pak natáčíme videjko pro Taťánku k narozeni-nám. Páni hor Ajdy a Štěpán sjíždějí v trenkách svah u chaty. Napotřetí klapla klapka napo-sledy, představení bylo doladěné. Následují historky z podsvětí, z klubu Pamela, jak tam prej berou i stravenky :-), návody k použití trenek přes hlavu, pozorování mistrovského umu Ka-vek ve vzdušných proudech, vyržínko. K večeři děda podává hrachovku z pytlíku, párku a sněhové vody, jak avizovala už jeho žena při telefonické objednávce noclehu. V jídelně se pak bavíme hrou v kostky, na skialpinistky to opět vůbec nezabírá, naopak si odsedly. Najednou jezdím nahatej na skútru po Pace, naštěstí se probouzím a zjišťuju, že se mi to jen zdálo. Vložka, dvě deky a péřovka dávají celkem slušnej tepelnej komfort. Pobyt v pelechu prodlu-žujeme o hodinu. K snídani dostáváme zmrzlý chlebík s džemem na papírovým tácku a hrní-ček čaje. Dokupujem vodu. Nad mapou pak finalizujeme dnešní plán postupu. Cestou na Ho-her Zaun přijde vítr a rázem jsme v mracích, viditelnost klesla na jednotky metrů. Na vrchol to ale dorvem. Začínám mít trochu bobky, hlava šrotuje, jak z toho ven. Následuje sjezd do neznáma po ledovci snad směrem pod kopec Kristallwand. Počasí se zas trochu uklidňuje. Na vrcholu dávám zápis do knihy, ale nemám podle čeho podtrhnout předešlý zápis a tak jsem trochu nervózní, vzpomínám, jak se krásně podtrhává na Prachovských věžích. Grossvenedi-ger je dnes v mracích, včera jsme měli zase štěstí.

Po přechodu plochého ledovce sundáváme pásy naposledy. Teprv teď potkáváme první dva turisty.

Valíme dolu a máme bobky z trhlin. Dávám si na držku, bude z toho pěkně probarvený stehýnko. Dan ale padá nějak nezvykle vícekrát za sebou a za chvíli ztrácí i lyži. Nandat už nejde. Přední část Speedu je beznadějně vyrvaná z lyže, tak moc do toho dupal. Zbývajících 600 m k chatě se rozhoduje dát na jedné lyži. Bereme mu batoh a máme prdel z jeho cirkusových kousků, celkem mu to jde. V pulce dáváme pauzu a dožíráme poslední drobky jídla. Zmrzlý nerovnosti ve sněhu jsou kvůli mrakům špatně vidět. Závěr kuloáru je však pěkný, kolem vodních tůní a probouzejícího se borůvčí sjíždíme až k chatě Johannis. Je poledne, polívka, pivo a káva. Rušíme objednaný nocleh, ale i tak ho platíme. Cestou dolu mluvíme s Jablonečáky, v oblasti byli o den déle, na chatě Kürsinger prej pomalu točej pivo. Stáli ještě na vrcholech Gr. Geiger a Schlieferspitze. Dávají nám doporučení na Silvrettu, náš příští zimní vejlet bude tedy možná tam.

Za sekci Paka zdraví a mnoho podařených výletů do divoké přírody přeje.

Lukáš Grof, Apríl 2017

Špiritus 24

Následující povídání není ani tak příběh nějakého sportovního výkonu (a výjimečně se tady pokusím sám sebe neplácát po zádech;), jako spíš popis jakési spirituální záležitosti. Nebo alespoň takovou zkušenost jsme si z toho s Philem odnesli. Lézt 24 hodin v kuse je samo o sobě myslím kravský nápad. A lézt 24 hodin v kuse ledu je možná ještě o něco kravštější. Myšlenkový postup byl ovšem následující: nabyli jsme s Philem dojmu, že ve velkých horách se dneska většina cest leze na jeden zátah v 30 až 50 hodinových “pushes”. A protože bychom někdy rádi do těch velkých hor vyrazili, tak jsme si chtěli vyzkoušet, jestli vlastně naše těla nějakou delší zátěž vydrží. Když pomínu vytrvalostní výkony typu “dneska pijeme až do úsvitu a nepůjdeme spát”, tak jsem nikdy žádnou aktivitu 24 hodin v kuse nedělal. Ani tu Prachovskou 24hodinovku jsem nikdy celou v kuse neabsolvoval. Plán byl tedy jasný – v Butte naberu Phila, přesuneme se do naší známé ledolezecké oblasti Hyalite Canyon a někdy v odpoledních hodinách zahájíme ledolezbu s cílem vydržet dalších 24 hodin. A jak jsme řekli, tak jsme udělali. Dalo by se říct, že jsme všechny slasti a strasti každodenního života uložili na 24 hodin k ledu. Kolem 16. hodiny odpolední dopijíme předstartovní kávu a zhruba v 17. hod. vyrážíme z parkoviště k našemu prvnímu a nejvzdálenějšímu ledu. Jsem celkem natěšený, ale

taky nervózní, protože většina ledolezeckých výletů v posledních letech vypadala tak, že mě ruce po 1 – 2 hodinovém nástupu k ledu bolely, než jsem začal lézt (to si nedělám srandu!). Je zhruba 18:00, nandáváme sedáky a mačky. Shodujeme se, že ačkoliv jsme ledy v této oblasti lezli za poslední 3 roky asi 30x a vše, co se týče ledolezení, je pro nás už víceméně rutina, dneska je to jiné. Máme velká očekávání. Za soumraku začínám lézt první délku. Jak všichni víme, jednou z těch krásných věcí při lezení je, že při něm nemůžete myslet na nic jiného. To ale není pravda o čekání na štandech. Na každém štandu mám spoustu času koukat na hvězdy, poslouchat svoji nejoblíbenější hudbu jménem “ticho” a bavit se pohledem na skialpinisty, kteří s čelovkami na druhé straně údolí několik hodin marně hledají cestu zpět k autu. Ale pořád nemůžu vyhnat z hlavy tu otravnou myšlenku, jestli celé tohle vydržím, anebo jestli po pár hodinách prostě rupnu a dál to nepůjde. No, považte sami – všichni ti zklamaní fanoušci, novináři a televize na parkovišti..., ale to už jsem asi na štandu usnul. Takže vlastně ne, asi by se nic nestalo. No, ale stejně, co kdyby... Nicméně zatím nám to pěkně odsýpá a skoro se zdá, že s každou přibývajícím délkou jsme rychlejší v práci s lanem, se střídáním, děláním slanění apod. Po 6 délkách mě překvapuje pohled na hodinky – je 11 večer. Přišlo mi, že jsme lezli jen chvíli, ale přitom jsme už 6 hodin v pohybu. Ale asi to dává smysl, protože náš průměrný čas je zhruba přesně jedna hodina na délku (včetně přesunu mezi ledy). Čeká nás (konkrétně bohužel mě) nejtěžší délka. Začínám být pěkně hotový, a tak se rozhlížím okolo, jestli by za mě někdo tu délku nemohl vylézt. Ale zrovna tady takhle kolem půlnoci nikdo kromě Phila není (i ti skialpinisti už asi našli cestu domů). Nakonec mám ale štěstí a v půlce délky někoho nacházím – ke štandu tedy nedolézám já, ale místo mě tam dolézá úplná fyzická troska. A chvíli po ní Phil. Slaňujeme a dáváme nutnou pauzu na jídlo a na uvaření čaje. Není mi úplně jasné, jak dalších 16 hodin vydržím. Jsem na sebe našťvaný a jdu se za roh tajně vybrečet, protože se potvrzuje, že jsem bábovka a nikdy ze mě ten ozajstný horolezec nebude! Nakonec ze mě místo slz vypadne něco jiného, ale i to pomáhá. Stejně tak pomáhá jídlo, pití a krátký odpočinek, takže v další délce se cítím výrazně lépe. Nějak jsem to rozchodil, a tak už opět relativně fyzicky fit můžu v 5 ráno sledovat, jak si svou krizí prochází Phil. Z ničeho nic najednou leze celkem lehký led docela dlouho, po slanění si sedá vedle batohu a s kamennou tváří na mě hledí, nic neříká, já taky ani nedutám a čekám, co z něj vypadne. Po chvíli říká: „Já už nemůžu ani chodit...“ Uff, to jsem si oddechl, protože jsme tady přece kvůli lezení a ne kvůli chození. V hlavě ale opět probíhá rozumový boj, kdy jedna strana říká: „Ne, Phile, jsme trochu pozadu v našem plánu, teď se nemůžeme zastavit a dělat větší pauzu.“ A

druhá říká: „Ale, Michale, před pár hodinami jsi byl úplně stejně v pr..., a kdyby sis neodpočivil a nenajedl se, bylo by finito!” Ta rozumnější strana samozřejmě vyhrává, takže chvíli nato už kopu do Phila, ať vstává, že nemáme čas. Aby se neřeklo, tak mu dávám něco ze svých předimenzovaných zásob jídla a beru si pár těžkých věcí z jeho batohu. I po pauze to s ním ale vypadá bledě. Já o své fyzické síly v nohách strach nemám, nicméně moje paže jsou i po pauze na pokraji kolapsu. Přece jenom máme za sebou 11 délek ledu, a to jsem asi nikdy v životě za den nevylezl. Naštěstí se perfektně doplňujeme – zatímco já táhnu Phila do kopce na provázku jak nadmutou kozu (v jeho případě naštěstí spíš nedorostlé kůzle), tak on zase na oplátku skoro táhne mě v další délce. I přesto bychom v této ledové aréně díky našemu výrazu ve tváři dobré známky za styl ve volném programu dvojic nedostali. K dalšímu ledu přicházím trochu později, ale Phila tam nenacházím. Rád si na chvíli sedám, ale pak už je mi to podezřelé, a tak se začnu po svém spolulezci hlasitě shánět. Překvapí mě, když se ospalým hlasem ozve asi 5 metrů ode mě – schoval se v prostoru mezi ledem a skálou, a než jsem stačil vykonat potřebu a dojít k ledu, usnul! Musím se přiznat, že bych ho nejradši následoval – spánek zní tak lákavě! Máme už každý jen litr vody, a tak si myslím, že nejpozději během dalších 2 hodin bude muset následovat další přestávka a budeme muset uvařit. Ale pak se TO stalo! TO, proč celé toto povídání píšu. Začalo svítat, což by ještě nebylo tak zásadní, kdyby se svítáním nepřešla naše těla jako mávnutím kouzelného proutku do jiného modu. Do modu, o kterém jsem vždy slyšel třeba od ultramaratonců, ale nikdy jsem to nezažil – a hlavně – nikdy jsem tomu moc nevěřil. Únava se pomalu stává naší přítelkyní, se kterou se budeme ploužit po parketu zaledněného údolí po dalších skoro 12 hodin, ale se kterou to ploužení bude nesmírně vzrušující. K našemu překvapení se nám z naší společnosti daří vyhnat bolest. Nohy najednou přestávají bolet a ruce nenatékají. Oba se po pár délkách musíme kontrolně seknout cepínem do ruky nebo bodnout mačkou do lýtky, abychom se přesvědčili, že se nám to nezdá. Nevím, jak to vidí odborníci na fyziologii, ale já jsem si to později vysvětloval následovně: Tělo prvních 12 hodin říká: „Michale, děláš pěknou kravinu a úplně se zničíš! Jako výstrahu ti posílám bolest do celého těla, abys toho nechal.” Postupně tyto výstrahy tělo stupňuje, ale po 12 hodinách říká: „Ok, kašlu na tebe, dělej si, co chceš, ale následky si poneš sám!” Co mě ale překvapuje více než absence bolesti, je to, že i přesto, že už několik hodin oddalujeme pauzu na uvaření čaje, nemáme vůbec křeče. A tak nakonec nám ten jeden litr stačí na celý zbytek dne! Dalším zajímavým prvkem, který na sobě vzájemně pozorujeme, je to naprosté podvědomé soustředění – vše běží jako na drátkách, nemusíme se vzájemně

na nic upozorňovat. Nepřipadáme si sice, jako bychom právě vypili hopsinkovou šťávu, ale spíš jako pod vlivem nějaké uklidňující drogy, po které je ovšem možné všelico a volačo. A tak čas od času nekontrolovaně voláme: „Funguje to, funguje!“ V tomto modu si užíváme slunečný, jen lehce mrazivý den, lezeme délku za délkou a trochu se bavíme pohledy ostatních lezců, kterým při běžné konverzaci sdělujeme, co tady dnes provádíme. Někdy po poledni se ale přece jenom začíná projevovat nedostatek spánku (i s řízením do Bozeman jsem vzhůru už zhruba 30 hodin), hlava začíná být trochu otupělá, ale oba nás nepřestává bavit sdělovat si pořád dokola: „Ty vole, vůbec mě nebolí ruce ani nohy, to nechápu!“ A tak se k našim starým známým (únavě a dobré náladě) ve čtyři hodiny odpoledne připojuje ještě pocit naprostého blaha poté, co dolézáme naši poslední naplánovanou délku. Pomalu se vracíme k autu a pomalu se také probouzíme z toho krásného snu, který jsme si užívali po necelestých 24 hodin a v kterém jsme si potvrdili, že to nejenom jde, ale že je to taky krásný stav, který chceme ještě někdy zažít! Stav, kdy touha se i nadále pohybovat alespoň na chvíli vyhraje nad nemohoucím tělem a znovu ho zprovozní. No jo, ale co teď? Phil navrhuje pivo. Já zbaběle sahám po vodě, ale se zájmem se ptám, jak to chutná: „No, chutná to... chutná to asi, jako když lezeš 24 hodin v kuse ledu, skoro nic nejíš a nepiješ a pak si dáš pivo.“ Aha, tak to možná taky vyzkouším. A vám všem můžu doporučit – jestli budete mít někdy možnost nápoj s takovou příchutí někde ochutnat, dejte si ho! Je to pochoutka pro všechny smysly!

Fernie 13. 2. 2018

Hore zdar! Mazi M.

Zájezd do Tater září 2017

Po slabé účasti v předchozích letech se letos na Zelené pleso přihlásilo 12 členů LKP - Dvořák Vojta, Fišer Honza, Haspra Jan, Jarolímek Pavel, Kahlová Veronika, Klíma Rudolf, Macoun Jindřich, Macounová Eliška, Mikeš Honza, Novotná Kateřina, Rychtr Petr a Řeháková Verča a 3 hosté, Svoboda Matěj, Kmošek Pavel a Bílková Eva. S napětím jsme sledovali předpověď počasí. Dva dny před odjezdem napadl sníh. Předpověď se ale stále měnila k lepšímu a nakonec jsem váhal, jestli si vůbec mám brát pláštěnku.

Vzhledem k Ještěrově svatbě jsme cestovali do Tater ve dvou skupinách. Starší skupina (nepozvaní svatební hosté) dorazila na Zelené pleso v neděli. Přivítali nás krásné zasněžené vr-

cholky a bouřící potoky. Po ubytování jsme společně vyrazili na průzkumnou procházku pod Jastrabí věž, abychom nebloudili, až budeme nastupovat do JV stěny.

V pondělí jsme všichni šli na Žeruchovy věže, které společně s Kozím štítem byly jediné bez sněhu. Bylo chladno, všichni jsme vylezli své cesty, tím jsme však neměli vyhráno. Všechny sestupové žlaby byly vysněžené a bylo potřeba vybrat nejbezpečnější sestup. První dvě družstva sestoupila do Předního Žeruchova sedla, ale moc se jí nechtělo do rokle, která se nejprve schází a pak slaňuje. Nakonec si přidali jedno slanění v horní části navíc a pustili se do sestupu. Moje tříčlenné družstvo, Petr a Verča, se rozhodlo pro sestup východním hřebem, kde bylo sněhu nejméně. Mimo jedno dvacetimetrové slanění jsme celkem pohodlně sestoupili zpět pod Jižní stěnu, kam jsme dorazili zároveň s prvními ze skupiny slaňujících. To již byla ve stěně nastoupena dvě družstva účastníků svatby, které při sestupu již zastihla tma, a museli jsme jim trochu posunout večeři. Večer jsme se těšili na další den s dobrou předpovědí a spekovali jsme, jestli sníh ve vyšších polohách sleze.

V úterý šla starší skupina opět na Žeruchovy věže a mladší sekce zamířila na sportovní cesty na úpatí Malého Kežmarského štítu. Ve středu jsem se svým družstvem zvolil cestu od jihu na Jastrabí zub, klasifikace II s tím, že při sestupu se sněhu určitě nevyhneme. Spodní část vede žlabem, kde již voda tekla již docela málo a šlo se jí dobře vyhnout a v horní části jsme si i trochu zalezli. Při sestupu jsme si sice nabrali do bot sníh, ale zjistili jsme, že cesta do Jastrabího sedla je prošlápnutá, takže můžeme uvažovat o výstupu na Jastrabí věž. Ostatní se realizovali v jižních stěnách Žeruchovek, Kozího štítu a Kozího Mnicha.

Ve čtvrtek se někteří pokusili o změnu repertoáru. Dvě družstva ze starší skupiny vyrazila na Černý štít a mladíci zkusili jižní stěnu Jastrabí věže. Moje družstvo zvolilo J Puškášův pilíř na Žeruchovy věže s následným přechodem Kozího štítu. Černý štít nebyl pro množství sněhu dosažen, Jastrabí štít byl i přes množství vody ve stěně zdolán.

V pátek jsem naplánoval výstup na Jastrabí věž JV stěnou. Je to impozantní, orientačně náročný výstup klasifikace III, který zprava doleva podchází charakteristické plotny JV stěny. Z nástupové rokle jsme uhnuli po fixy zabezpečeném traverzu pod plotny a dále doleva jsme se dostali do komína, který ohraničuje plotny zleva. Zde mne překvapil docela těžký výlez z komína. Ani zavěšené slaňovací smyčky nás moc neuklidňovaly. Teprve dosažení komínu za čelní plotnovou stěnou bylo úlevou. Po zdolání dalších třech délkách jsme se dostali do prosluněného závětří těsně pod vrcholem, kde jsme si vychutnali nádherný pocit ze

zdolání cesty, která nás prověřila. Sestup sněhem byl naštěstí zajištěn fixním lanem až pod Jastrabí sedlo a pak nás již čekalo jen kličkování v zasněženém v úbočí až na turistickou cestu. Sobotní pěkné počasí nám dalo šanci užít si před odjezdem krásného lezení v JZ plotnách Žeruchových věží. Přelezení prvních dvou délek Čepelkovy cesty bylo pro mne i mé družstvo krásnou tečkou za úspěšným zájezdem.

Původní lezecké plány sice musely být vzhledem k množství sněhu ve větší nadmořské výšce redukovány, přesto bylo možno lézt každý den a uskutečnila se řada hodnotných výstupů. Ani společenská část pobytu na chatě U Zeleného plesa nebyla zejména díky mladší části výpravy zanedbána.

Ruda

Packá sekce poznávala Arco

//Pro navození místní atmosféry jsem zařadil i pár italských slov, které jsme se během pobytu stihli naučit.//

Je čtvrtek 21. září 2017 a Jarda, Dan, Štěpán a já přijíždíme v pozdním dopoledni do Arca. Vyzvedáváme informační materiál, mapku a super brožuru pro lezce. V kombinaci s offline mapami.cz v telefonu makaj převelice. I když jsme tu všichni poprvé, s orientací není problém. Ubytovacione Zoo camping mobil hauso, via legionary cechoslovaci. Massi di Prabi prubiren, duo pitlozo povesito. Rychle nacházíme naše limity v místním hodnocení obtížnosti. Večer navštívujeme místní hrádek na skalním útesu, s pěkným výhledem na Arco a v dálce vidíme konečně už i jezero Garda. Vinice střídají olivové háje. Čipřiše. Vino locale rosso, pršuto! Nepočitatelně lezeckých obchodů. Avizované výhodné ceny se na místě nepotvrzují, ty doby už jsou asi pryč.

Ráno razíme kousek autem do místa Chiarano a pak pěšky na plotny, kde dáváme třídélkové lezení na tření, ze shora pěkný výhled. Sluníčko hřeje, kraťasy, tričko: perfekto. Na oběd razíme k jezeru do Torbule del Sul. Windsurfový ráj, fouká mocně od moře, pěkně teplej. Nacházíme supr místo u vody, kde je lezení rovnou z vody. Dáváme koupačku, zebe to. Po čtyřech délkách užíváme nádherné večerní výhledy na jezero. Překvapuje svou velikostí, na druhý konec podlouhlého jezera není vidět, má asi 40 km. Večere v Rivě.

Třetí den začínáme italskou pidi kávičkou u seňory a pak parkujeme u kostelíku Santa Maria di Lagel, odkud to je už jen 15 minut k jednodélkovým sportovkám Muro dell' Asino. Dáváme tři cesty, panoramato famoso. Po cestě pak pokračujeme až na vrchol kopce. Stálo to za to, vidíme nahoru do údolí směr Trento. Přejezd do Nago, pasta oběd. Úzkými uličkami troubíme v nepřehledných zatáčkách do oblasti Segrom. Tam pěkné cesty, vysílení však dáváme už jen jednu cestu. Bouřka urychluje odchod ze skal. Dalo by se tu pěkně bivakovat pod převisy. Navštívujeme oblázkovou pláž v Torbule a v průzračné vodě smýváme pot. Večer do Arca, posedět u vína u kostela. Užíváme lezeckou atmosféru. Tváří Arca je Adam Ondra, vidíme ho obrazkách i propagačních materiálech.

Míro, díky za dobrej tip! Pro Arco jsme se rozhodli až na dálnici po telefonátech na původně plánované chaty Muttenhütte (Muttenkopf) – 20 čísel nového sněhu či Stüdlhutte (Stüdlgrat na Glockner) – 50 čísel nového sněhu. Arco bylo nakonec moc pěknou alternativou. Cepíny a pohorky jsme tentokrát vezli zbytečně. Arco má svoje kouzlo, ale se Štěpánem se shodujeme, že jsme spíše orientovaní na vrcholy. Tam výše, mnohdy v drsných podmínkách, kde je příroda méně lidmi ovlivněna, jsme nějak spokojenější.

Lukáš Grof

Podzimní Crosano

Už po osmé jsme se vydali do malebného koutu Itálie v oblasti Rovereta. Cílem byla námi oblíbená vesnička Crosano, která je od známého Arca vzdálená cca 15 km. Už vloni jsme zvolili podzimní návštěvu za předešlé jarní. Vpodvečer 26. 9. jsme vyrazili ve složení Petr “Pedro” Dobiášovský, Honza “Párek” Dobiášovský a já na trasu Jičín, Ml. Boleslav – Rovereto, Crosano.

Časně ráno příjezd, chvilka spánku a probuzení na odpočívadle pod vesničkou, s překrásným výhledem na údolí pod námi. Předpověď počasí na tři dny ideální, nálada skvělá.

Jako obvykle jsme začali s výlezy lehčích cest v sektoru B s klasifikací od 5b po 6a+. Cesty s názvy Mastro Zappetta, Mi Manda Piccone, Petto Il Galletto ci Torcicollo jsou pro nás „hvězdičkové“. Večer grilování paprikových klobásek od pana Kopala a konzumace již léty osvědčeného Zlatopramenu („o stupeň lepší zábava“), který s námi do Itálie cestuje pokaždé.

Druhý den se posouváme do sektoru C a zlézáme dle průvodce cesty od pravého kraje skalnatého masivu do středu. Opět si vybíráme překrásné linky s klasifikací např. 6a Senza Una Donna, 6a+ Niente Panico Gnappetta, 6b Stephy for ever, 6b Super Teo, 6c Meglio Così... Přes den a večer opět konzumace pivečka. Spaní pod širým nebem zajišťuje travnatý plácek nad parkovištěm u místního kostelíka.

Následující den dopoledne, opět v sektoru B, dle nás povinné vylezení cest 6a+ Rust never sleeps, 6b Blob, 6a+ Il Gaucio, 6c Joe Falchetto. Odpoledne vyrážíme za odpočinkem spojeným s koupáčkou do Lago di Garda. Voda v jezeře opět osvěžující. Při zpáteční cestě nákup italských vín a sýrů. Večer přirozeně degustace s hodnocením celého zájezdu, jelikož 30. 9. byl plánovaný návrat domů. Co dodat, snad jen, že zase za rok ...

Hore zdar Mart'as

Decathlon lezecké závody Flošna 2017 – 16. ročník

Na přelomu podzimu a zimy se vydává banda z LKP na tradiční závody pro rekreační lezce do Hradce Králové. Jelikož to je super způsob, jak si zpříjemnit poměrně nudnou překlížkovou sezónu, tak povětšinou vyrazí alespoň dvě auta závodníků. Během čtrnácti dnů se konají hned dva závody v Hradci na různých horolezeckých stěnách. Druhý závod na začátku prosince se koná na stěně Flošna. Je to sice stěna staršího data vzniku, nicméně díky pravidlům závodu a zápalu pořadatelů se staly místní závody velice atraktivní pro všechny kategorie rekreačních lezců.

Kvalifikace probíhá formou sbírání co nejvíce bodů a závodník si vybírá z cca 15 cest. Po prohlídce cest je jasné, že to bude pěkný maraton, protože lezci asi moc padat nebudou. Pořadatel vždy okoření závody nějakou specialitkou, a tak letos byl připraven venkovní boulder po staré hradní zdi cca 400 m od stěny. Tím pádem si závodníci nejen pěkně zalezou, ale i proběhnou večerním Hradcem. Druhé překvapení udělala venkovní spára. Asi třímetrová prstová spára s konečným chytem cca půl metru nad spárou. Při teplotě těsně nad nulou a poměrně vysoké vlhkosti to byla opravdu chuťovka. Naštěstí spáry borcům z LKP nedělají žádný problém. No teď trochu kecám. Jediný člověk, který se spárou v celém startovním poli neměl problém, byl Karel Najman. Ostatní z LKP museli hodně bojovat a podařilo se to zhruba třetině. Na spáru i na cesty byl pouze jeden pokus a 90 % pokusů na spáře skončilo před

posledním chytem. Lezci LKP tvořili většinu úspěšných pokusů. Další bodované disciplíny byly shyby a šplh na laně bez přírazu. Zkušeně jsme nechali tyto disciplíny na konec kvalifikace. Bohužel se sil již po hodině a půl drcení jedné cesty za duhou moc nedostávalo, a tak po pokusu Michala Knížka byl rozhodčí nucen přinést několik žíněnek.

Kvalifikace je za námi! Závodníci rozebírají počet nevylezených cest a propočítávají posbírané body. Za dvacet minut David Špás (hlavní pořadatel) vyhlašuje finalisty. Před branami finále bohužel skončil Michal Knížek a Ráďa Jedla. Své pokusy na finálové cestě začínají studenti a studentky. Naše barvy hájí Karel s Vildou a nevedou si vůbec špatně. O půl vteřiny déle drží Vilda v cestě osmnáctý chyt, tím poráží Karla a kluci si rozdělí první a druhé místo mezi studenty. Mezi startujícími z LKP máme pouze jednu zástupkyni něžného pohlaví a tou je Iva Koťátková. Na letošní závody přijeli závodníci a závodnice z Liberce a úroveň závodu hlavně v ženské kategorii velice stoupla. Iva chrabře bojovala s o něco málo mladšími holkami a vybojovala krásné třetí místo.

V mužském finále bojovali čtyři kluci z LKP. První do finálové cesty nastoupil Zdenda Kořas, který překonal úvodní převis a první bouldr přes oblíny v kolmém profilu, avšak nátaž doprava do pozitivní lišty už byl nad jeho síly. Jako druhý nastoupil Honza Chlumský, který překonal nátaž do lišty. Nějaký hnidopich by mohl namítnout, že si trošku nečistě pomohl podržením lana, ale ze spodu to nebylo skoro vidět, tak pokračoval ještě o jeden chyt dále. V pořadí další jsem do finále nastupoval já. Moji tradiční neoblíbenou nervozitu jsem zahnal třemi lahváči, takže se mi lezlo poměrně dobře a dolezl jsem do prvního tvrdého bouldru ve stropě. Jako poslední člověk nastoupil Petr Havrda, který sice v ČHSce má napsáno Lomnice nad Popelkou, ale jezdil by na závody sám, tak jsme se ho trochu ujali. Jako již tradičně nás zase porazil, nicméně ve finále byl ještě jeden šikovnější lezec Tomáš Maštálko, který Petra posunul na druhé místo.

Po vyhlášení výsledků jsme si rozebrali velice pěkné ceny od různých sponzorů a všichni celkem zničený kvalitním lezením odjeli kolem 21. h domů. Opět se to povedlo. Kdyby se chtěl někdo přidat v příštím roce, tak určitě doporučuji! Závěrem bych chtěl ještě poděkovat LKP, které závodníky podporuje zaplacením startovného, příspěvkem na benzin a v neposlední řadě super podmínkami na lezecké stěně. Díky!

Míra Jedla

Galavečer Unterholz

No... takže... JO! Lezecký kroužek Prachov?!? Znáte ho ne?! Vzniknul tehdy a tehdy... dělal tohle a támhleto, do toho měl Yettici v Obřím dole a stěnu v Jičíně... Zajímavý, co!

Jenže... takový LKP není jen čistě LKP! Když jsem byl ještě hodně malej prcek, vznikla v něm jakási odnož, co se nazývala Ganja Cirkus! V lehce "pozdějším" věku se mi tenhle název děsně, ale děsně líbil! Chtěl jsem ho děsně proslavit ve světě, proto jsem psal všude, kde se dalo, LKP a Ganja Cirkus dohromady... pak k tomu po jednom velikonočním výletu do Ostrova přibylo ještě seskupení Skalních indiánů (rozuměj spíš hovad). Když se tedy něco povedlo vylízt, tak jsem uváděl vždy jako "sponzory" všechny tři zastoupení!

Bylo tomu tak docela dlouho... když v tom se jednou konal jeden fotbalový turnaj! Seskupení hráčů bylo hodně různé... lezci, nelezci, atleti typu Daňána či Vopáťa, bratři Mazáčkovi... tak se hledal název, pod kterým tohle seskupení přihlasit na tuhle "slávu". Když fotbalovej turnaj, tak je jasný, že to musí začínat "Fútbol-club" (FC), ale co dál? No... a protože mělo hodně hráčů v tom týmu společnou "zálibu", tak se vymyslelo, že se budem jmenovat FC Unterholz (co byl ten Unterholz, jsem absolutně netušil! – jen později jsem zjistil, že existuje cesta Unterholz za Xa od Berndta Arnolda na věž Brosinadl v Saských Affensteinech)

No a tehdy se, se to zrodilo, dámy a pánové! Jen jsme zjistili, že jako fotbalisti díru do světa neuděláme... ale název už byl, tak proč ho na každou akci neupravit, tak aby jsme dělali "reklamu" stále stejné stáji dokola. Takže se odpustilo od čtálistů na cyklisty... Cyklisti Unterholz... hmm... jenže mi žádný cyklisti nejsme... takže budeme Falešný cyklisti Unterholz. Takže vznikla nejprv taková úplně ministr pro nám všem známý závod Tour de Biere... jak šel ale čas, tak stáj rostla, rostla a rostla, až se z malé stáje, kterou první rok reprezentovalo 7 lidí, stala jedna z nejpočetnějších stájí (a troufám si říct, že s nejhezčíma holkama :P :))

No a dál? No jasně! Fotbalisti nejsme... cyklisti taky nejsme... chlastat nám sice jde, ale přeci jenom máme asi nejbliž k tomu lezení. No a co jinýho, než Free climbers Unterholz, žejo! Zpětně mi přijde, že nám to bylo daný už od začátku! :) Páč se k některým jedincům málo co hodí víc.

No a bylo to na světě! Tady jen malá odbočka s tím chlastáním: ještě napadlo zakladatele, šéfa stáje a předsedu zároveň (ano Barbí), že by jsme mohli uspořádat vlastní závod po vzoru nějakýho pražskýho závodu, tím byl závod dvojic s basou piv = ano, někteří znají na vlastní kůži, žaludek a játra (to platí doslova!): Prachovský výšvih!

Ale zpátky! No a bylo to na světě! Už jen chyběla nějaká klubovna či nějaké místo, kde by jsme se mohli scházet... opět tomu přála velká dávka štěstí, zodpovědností a soudržnosti lidí kolem Unterholz! Garáž v Konechlumské ulici 644 nabízela skvělé možnosti! Vysoká, široká, velká... krásná! Nejprv to vypadlo až moc snově! Vážně! (teda až na těch X kilogramů možná i tun botelu, co se v garáži nacházel).

Kontaktoval se Ondra Marčík z Makaku, který nám sestavil návrh na míru, a mohlo se začít... jo pak bylo ještě potřeba přejít od keců k činům, to byl asi ten nejdůležitější moment!

Tam už se ukázalo odhodlání něco udělat! Pak už po malých kručích, občas skoro až neviditelných, ale důležitých, "jsme doťapali" až k neuvěřitelnému výsledku (teda aspoň podle mě).

Klubovna s bouldrovkou, za kterou by se nemuseli stydět ani v hlavním městě!

Přišlo nám ale, že se na boulder chodí míň, než je hodno, tak jsme se rozhodli uspořádat průvodní poznávací akci, aby lidi nemuseli mít starch přijít!

Jo, myslím letošní vánoční besídka! Dík, že jste přišli všichni, co jste přišli! Sešlo se vás neuvěřitelně! Bylo pro všechny připraveno 31 boulder problémů do kvalifikace a tři pro každou kategorii do finále... za ten večer se v garáži otočilo kolem 45 lidí, z toho lezlo kolem 20 lidí (příště může i víc!! :). Atmosféra klání byla skvělá, vylézt něco zvládl opravdu každý (maximální počet v kvalifikaci byl 22 bouldrů a minimální osm kousků). Do finále se probjovaly samý hvězdy! Finále kategorie +35let ve složení Bárny, Ještěr a náš kamarád Kuba Řehák z Liberce byla jen ukázka vyzrálosti... všechno gradovalo finálem "juniorů" kategorie do 35 let. Kubános Kynčl, Vilda, Bambis a já jakožto "montér" mimo soutěž... až na to, že už v kvalifikaci se všichni zbouldrovali, div jim pracky neupadly! Takže mohlo finále vypadat těžce, ale spíš než těžký byli všichni ztejraný! :)

Takže určitě čest a sláva všem, co se zúčastnili! Těm, co se probjovali až do finále, patří velký uznání! Pak se předali ceny vítězům (jak to dopadlo, si můžete prohlídnout ve videu od Rádi Jedli na youtube) a mohlo se pokračovat v programu.

Když besídka, tak musí být nějaká čurina, žejo! Takže po závodech promítání ze "života lidí" a myslím, že někteří jedinci byli sami překvapeni, co takovej život může všechno přinést! Hlavně mladší ročníky byly možná překvapeny aktivitami, co jsme v minulosti prováděli (a stále ještě provádíme :D), a taky bylo hezký, že jsme si mohli vzpomenout na Maziho, co je za velkou louží. Myslím, že i tahle část programu nezaostala za očekáváním (jen já jako strůjce z toho měl strach) a mohlo se kolem půlnoci přejít na tradiční kulturu! Ta probíhala taky v

klasickém duchu... jen pár jedinců ji má už maličko v mlze... ale hrálo se dlouho... kdo nehrál, ještě zkoušel lízt, kdo nedělal ani jedno, tak seděl a sděloval si dojmy, kdo nedělal nic z toho, tak nejspíš využil kočkovacího kolbiště na zápasy v "koštění" se navzájem. Naštěstí se až na Pavlikovu čelist (promiň Pavliku) nikomu nic nestalo! Nicméně akce proběhla večerem až do ranního kokrhání kohouta, když jsem garáž opouštěl asi jako poslední někdy kolem půl šesté ráno! Užitej, ulezenej, vydračenej... prostě pohodindová akcička s pohodindovými lidičkama :)) Určitě to nebyla poslední akce ani poslední besídka! Už teď se těším třeba na nějakou jarní nebo minimálně za rok na Vánoce ve stejném duchu! :) Nebojte se přijít, nebojte se ničeho! Díkys LKP a díkys FCU a díkys vám, přátelé a kamarádi (hovada a ultrahovada :)).

kVítek Lachtan

Pohár Českého ráje 2017/2018 – Jičín

Druhé kolo Poháru Českého ráje zavítalo v neděli 3. 12. 2017 do Jičína a závody to bylo opět výborné.

Ráno před desátou hodinou se sjeli na stěnu týmy z Lomnice nad Popelkou, Hořic a spojený tým lezců z Mnichova Hradiště a Mladé Boleslavi. Celkem tedy přijelo 12 lezců a 3 lezkyně.

Kolem desáté hodiny začala kvalifikace, kde měli lezci za úkol lézt cesty se vzrůstající obtížností a pro postup do finále se započítávaly 3 nejtěžší vylezené cesty. Dovoleno bylo pouze jeden opravný pokus a na výběr bylo z 24 cest v obtížnosti od 5 do 9- UIAA. Cesty jsou na stěně již od září, a proto nesmí v tomto poháru závodit místní lezci. Nálada pod stěnou byla opět výborná, jenom ke konci 2,5h kvalifikace úsměvů s přibývajícími těžkými přelety ubývalo.

V 12:30 bylo dolezeno a po sečtení bodů postoupilo do finále šest lezců a tři lezkyně. Všichni finalisti v kvalifikaci se dostali až do nejtěžší cesty, a proto o pořadí ve finále rozhodoval počet cvaknutých expresek. Kvalita závodníků byla opravdu vysoká a já jsem se začal bát o přelety finálové cesty, kterou jsme postavili předvečer závodu. Stavěli jsme to tak, aby cesta byla dostatečně hravá, různá boulderová místa střídala odpočinková a doufali jsme, že se závodníci ve finále krásně rozradí.

V jednu hodinu po prohlídce začala lézt první žena finálovou cestu, která byla stejná i pro muže s tím rozdílem, že v cestě bylo přidáno několik chytů a stupy mohly ženy využívat všech barev. Nejlepší pokus zalezla Zuzka Pacaltová z Hořic, která vyhrála o teč a s druhým místem ze Sobotky vede průběžné pořadí Poháru Českého ráje. Po holkách nastoupili do finále muži a naštěstí popadali v různých místech kromě Petra Havrdy, který cestu jako jediný vylezl celou a zaslouženě vyhrál. Po také druhém místě v Sobotce vede průběžné pořadí poháru. Nejlepší tým byl v Jičíně tým z Hořic.

Během závodu jsme nezaznamenali žádné ztráty na životech, zdraví nebo majetku. Všichni závodníci si pravděpodobně dobře zalezli, a proto tyto závody považujeme za úspěšné. Všem závodníkům gratulujeme!

Touto cestou bych chtěl poděkovat všem dobrovolníkům, kteří pomohli zorganizovat tento závod a v neposlední řadě oddílu LKP, který finančně podpořil tuto akci.

Další závod této parádní akce bude již za měsíc 6. 1. 2018 v Lomnici nad Popelkou, kde se opět představí i zástupci Lezeckého kroužku Prachov.

za organizátory

Míra Jedla

Paradajs cross 2017

Pa co? Paradajs cross! Nevíš? Neznáš? Tak se pohodlně usad' a dozvíš se to. Žádnej veľkej Ráj to teda neni! Cross už je to docela veľkej, vykrosenej z toho možná budeš ažaž, záleží, jaký máš touhy a cíle do týchle etapy. Ptáš se, do jaký etapy? Do etapy: Olšina, Příhrazy, Hrubice (u Kapelníka a "Dračky") a Prachov. Zdá se ti to jako měkká etapa pro máslička? Co do toho zakomponovat lezení? Hmm... to už by bylo asi něco! Hmm... co do toho zakomponovat lezení a jízdu na kole mezi danýma oblastma? No ty vole, to by bylo pro fajšmekry! No a vzniknul podnik s názvem Paradajs Cross! Ještě aby to nebylo úplně lehký, tak se vybere předem 5 věží v každé oblasti a ty s parťákem nebo parťáčkou (nebo synem či snad dcerou jako v případě pořadatele Jirky Vltavského) musíš vylézt, pak další a další... dávám si tatrunku, tatrunku, nanuka, kofolu, nanuka, pivo, guláš se šesti a je dobře! Dopíšem cesty, nakonec jsme jich ukořistili 9, vyklubalo se z toho pěkných 72 bodů. Pepa tvrdí, že to jasně vyhrajem. Kluci maj taky 9 cest (+ jednu, co se jim nepočítá), bodů mají míň, celkově 45. Jiřík už sčítá výsled-

ky... tramtadáááá... sečteno podtrženo. Celkově 8 dvojic, jedna nedokončila (defekt na plášti, ale na nejlepším místě kousek od hospody na Blatech, kde sedí možná ještě dnes). 7. místo (9 cest – 19 bodů) Jirka s dcerou, před kterou teda klobouk dolů! 6. místo (10 cest – 38 bodů) tým Oslové, 5. místo (9 cest – 39 bodů) tým Okundej?. 4. místo tým Ománci (8 cest – 43 bodů). Hustý říkám si... LKP tady docela zabodovalo! 3. místo ukořistili kluci LKP – FCU B tým (9 cest – 45 bodů) na 2. místě skončil Mikan s kamarádem, tým Lipo (12 cest – 47 bodů). No jo... Pepa to veděl... vyhráli jsme... taktika lízt těžký cesty se vyplatila! Samozřejmě že vítězství je pěkný, já byl ale rád, že jsme si to užili takhle ve skupince, že jsme si dali po cestě 3 piva, že to prostě byla pěkná čurina! Jo lezlo se rychle, na kole jsme jeli jako draci, mělo to asi závodní atmosféru, nejvíc mě ale hřál kožich ze slunce! Což mi teda celkový dojem vůbec nezkazilo! Za rok se doufám sejdem zase všichni na startu, určitě to za to stojí!

Za LKP – FC Unterholz Lachtan ml.

Jump session Jičín 2017

Rok se s rokem sešel a na stěně LKP proběhl další v pořadí již čtvrtý ročník tohoto mini závodu. Pro letošek jsme zvolili jako nejlepší den v týdnu neděli, protože máme pronajatou celou tělocvičnu, nemusíme se s nikým (šermíři) dohadovat o využití žíněnek na dopadech a hlavně skoky mohou být rozmístěny různě po tělocvičně. Z důvodu většího klidu při přípravě jsme se s Kubou Jedlou sešli raději už v sobotu večer a za dvě hodiny bylo připraveno.

Je to tu! Neděle 17 h! Na stěnu přicházejí první odvážlivci. Začínám na sobě pociťovat značnou nervozitu. Hlavou se mi honí různé myšlenky typu: Rozřadí se závodníci v kvalifikaci? Nezpůsobí si někdo zranění? Ted' na začátku skalní sezóny. Není kvalifikace moc těžká? Oproti minulým ročníkům, kde všechny skoky skočilo 90% závodníků a nejlepší za 20 minut neměli co skákat, jsme celkem dost přitvrdili. Do půl šesté se na stěně schází hrstka odvážných z LKP a v jejich očích převládá spíše nechápavost než nadšení ze závodů.

V 17:30 je uzavřena registrace, kterou zapisovala Péťa Hubálovská, na jejíž hlavu spadla i další nezbytná administrativa. Do boje se skoky a často s vlastním strachem se pouští 11 borců a jedna zástupkyně něžného pohlaví. Každý závodník si volí vlastní strategii v pořadí skoků. V závodě je povoleno vracet se k neplatným skokům. Dost závodníků začalo u provazu, kde bylo za úkol přehoupnout se od čáry na vrchol žebřin. Vymýšlela se různá strategie a

všichni si radili. Vždycky mám hrozně fajn pocit, když se rozhlédnu během závodu a vidím zápal v očích závodníků. Někdo si radí, jak vyvrát na záludný skok. Vedle se radují lezci z úspěšného pokusu. Jo právě pro tohle to děláme! Z kvalifikace stojí za zmínku skok z odrazového můstku na hrazdu od Bárbího, protože stavěči nějak nevzali v úvahu statné tělo skokana, a po úspěšném pokusu zůstala hrazda poněkud pokřivená. Možná že i kvůli tomu, že Bárbí posunul hrazdu o něco níž, jsem skočil ten skok i já. Děkuji. Další mi v paměti uvízl heroický výkon Pavla Šulce, který zvládl těžký skok do strany do oblíny, čímž motivoval i další k překonání skoku. Do závodu se přihlásili také dva letošní nováčci Ondra Augustin a David Hrdina, které by za nováčky nikdo netipoval. Na horizontálním žebříku bylo úkolem přeskočit mezi 6 příčkami oběma rukama zároveň. Zde jsem se potkal s Pavlem Horákem. Spíše než s obtížností a délkou skoku jsme společně zápasili s pudem sebezáchovy. Po mnoha neúspěšných pokusech a vzájemném povzbuzování se nám to po 10 minutách podařilo. Pochvalu si zaslouží i Jára Macoun, který překvapivě rychle překonal žebřík, avšak další skoky jeho pokusům odolaly. Zbývá asi 15 minut do konce kvalifikace a do závodu se přihlásila i druhá žena! Po dlouhé pauze mezi závody to Anetě Barkmanové nedalo a chtěla změřit síly s Eliškou Turkovou.

Po zhruba hodině jsme zastavili kvalifikaci a došlo na sčítání bodů. Závodníci se krásně bodově rozřadili, a proto se vynechalo semifinále.

Do finále postoupili skokani s počtem bodů vyšším než 150 bodů: Karel Najman, Ráďa Jedla, Ondra Mikeš, Honza Chlumský, David Hrdina a já. Áňu od cesty do finále zastavily mateřské povinnosti, protože na Daníka bylo již trochu pozdě. O pořadí tak mezi ženami rozhodla kvalifikace a vyhrála Eliška.

Finále se skákalo ve stylu atletických skoků do výšky, kde každý má tři pokusy na skok a po odskákání všech závodníků se konečný chyt posunul o 10cm výše. Začali jsme skákat na cca 166 cm mezi chyty. Ve finále se sešlo kvalitní závodní pole a všichni se dostali až na hranici 206 cm. Tato hranice se stala nepřekonatelnou pro Davida (196cm skočeno). Na dalším stupni vypadli tři skokani – Honza, Ondra a já (206cm). Naše pořadí musely rozhodovat počty pokusů z předchozích skoků. Na další výšce skončili zbylí závodníci - Ráďa Jedlička a Karel Najman (216 cm skočeno).

Letošní ročník nepatřil sice k nejnavštěvovanějším, ale výkony všech a super nálada patřily určitě mezi nejlepší. Trošku se omlouvám za vyšší obtížnost skoků při kvalifikaci, ale zase byly závody za dvě a půl hodiny hotové. Chtěl bych moc poděkovat všem, kteří závody

připravili, dělali obecnstvo a v neposlední řadě gratuluji k odvaze závodníků. Trošku mě mrzí nepřítomnost závodníků, kteří jezdí po jiných závodech a doma se neukázali. Omlouvám si to tím, že se nikdo nechce zranit před skalní sezónou, i když (ťukám na dřevo) se žádné vážné zranění ruky ještě nepříhodilo.

Příští ročník bych chtěl uspořádat před Vánocemi a maličko doufám, že jsem Vás trošku namotivoval k účasti na dalším ročníku.

Jump session Jičín 2017

MUŽI			
pořadí	jméno	kvalifikace	finále
1	Karel Najman	200	240
2	Ráďa Jedlička	170	240
3	Ondra Mikeš	170	230
4	Honza Chlumský	170	230
5	Míra Jedlička	170	230
6	David Hrdina	160	220
7	Pavel Horák	120	
8	Ondra Barkman	80	
9	Jára Macoun	40	
10	Pavel Šulc	40	
11	Ondra Augustin	20	
ŽENY			
1	Eliška Turková	130	
2	Áňa Barkmanová	110	

Tak ahoj na příštím ročníku.

Míra Jedla 14. 3. 2017

CHATA YETTI – rekonstrukce 2017

Ahoj přátelé chaty Yetti, další část rekonstrukce vnitřních prostor chaty Yetti se blíží ke konci. Kuchyň je hotová, pouze do konce měsíce září budou chybět vchodové dveře do kuchyně. Jejich oprava na místě nebyla možná, tak se musely odvézt k truhláři na celkový repas. Proto žádám všechny, kteří nemají kuchyň rezervovanou a mají jiné pokoje, ať prostor kuchyně prakticky nenavštěvují. Děkuji. Sauna je takřka hotová, její otevření se chystá na termín dřevěné brigády – 6. 10. 2017. Zbývá jen osadit nové okno – také konec září, přebrousit a natřít podlahu a udělat poslední vrstvy nátěru stropu a bílení stěn. Ve vstupní chodbě je položen

nový beton, který v průběhu září, až beton vyzraje, bude natřen speciálním nátěrem. Yettice je vybavena novými hasicími přístroji, tak Vás prosím, nezkoušejte jejich funkčnost. Funkční jsou a je na nich provedena revize. V jejich blízkosti visí nový Požární řád chaty Yetti a značka jejich schváleného umístění dle požárního nařízení od dodavatelské firmy. Na dveřích pokojů také visí nové Návštěvní řády chaty Yetti, tak si ho při návštěvě Yettice můžete přečíst a řídit se podle něho. Ve vstupní chodbě také visí Informace k pobytu a kontakty na osoby, které v případě nějaké naléhavé situace, kterou nebudete na místě sami vyřešit, budete volat. Tak Vám již přeji jen příjemný pobyt, nechovejte se zde jako doma, ale jako na návštěvě...

Bičík

Bylo nebylo...

Začít by se dalo asi všelijak. Adršpach přináší spoustu zábavy! Skály všude, kam jen oko dohlédne, krásnej modrej písák na odpočinek, či jako místo, kam si můžete jít „lízat“ rány ze skal. V neposlední řadě lezecké hospody, kde můžete potkat milé, pěkné duše podobného ražení, jako je ta vaše, a kde se taky můžete skvěle „spravit“ po výprasku (nebo úspěchu) ve skalách. Jednou za rok se tam taky koná pro některé jedince známá akce (řekl bych již legendární), kterou někteří členové LKP dobře znají. Ano, tušíte správně... mluvím tady o kopání do kulatého nesmyslu, což je pro některé jedince jen těžko pochopitelný, že místo lezení jedem do Ádru na fotbal. Když se to všechno semele podle plánu a počasí dovolí, tak se dá ovšem stihnout všechno, co Adršpach nabízí! Letos to bylo jako kdykoliv předtím! Vynikající! Odjezd už v pátek s Vlašínem, kde i přes nepřízeň počasí berem do auta boulder mámu (díků ultra hovadu za půjčení) a mastíme si to pěkně 3 h v autě směr Ostaš. Vlašín měl boulder premiéru, tak jsem mu ukázal ostašské klasiky. Dalo by se říct, že to bylo až magický! Slunce, vítr... úplný porno na Velkém střešáci! Tom měl pěkně červený břicho po cestě k autu! Po příjezdu do Ádru jsme zamířili k Tošovákovi na Krakonoše, nejprv jsme si sedli tak stranou, nakonec jsme si přisedli k pořadatelům fotbalu. Kořala se ptá, odkud jsme, my s Vlašínem říkáme, že z Prachova... Kořala na to, že právě posílal sms zprávu Vítkovi Lachmanovi, že LKP hraje první zápas a tak... do toho se zapojil do debaty Pete, že jestli přijede z Prachova i Vlašín... Tak jsme se na úvod dost zasmáli, kluci se nám pak děsně omlouvali, že nás nepoznali, že jsme se dlouho neviděli a že má Vlašín fousy – a to prej nemíval!:D Dál se nedělo nic zají-

mavýho, takže jsme se po krátké rozprávce s kopáči z jiných týmů odebrali do spacáků k Petemu do altánu přímo u hřiště. Ráno nás budí sekačka, ale to vůbec nevadí, stejně už byl čas vstávat! Bylo asi 9 h a volám Bambimu, jak jsou na tom. Bambi mi řekne, že zaspal a právě vyjíždí, ať posunem start... hmmm... to je teda pěkný, říkám si. Naštěstí si ze mě udělal Bambi dobrý ráno, asi za 3 minuty na mě kouká z favorita. Dost jsem si oddechl a pochválil mu jeho vtípek. Auto měl plný fotbalových šampiónů, dorazil s ním Fíša a mladý naděje Jindra „Macáček“ Macoun s Karlem Najmanem. Zanedlouho dorazili poslední dva kusy Jirka Mazáček s Danáčem. Kompletní výkvět! Než jsme se stihli rozkoukat, vykonat různé potřeby, už na nás Pete volal, že za chvíli hrajem. Krátká rozcvička, seznámení s balónem, domluva, že každý bude v bráně jeden poločas a hrajem!!! Chvíli oťukávání, když vtom některý z protihráčů dlobne do míče, ten letí... letí... Vlašín se marně natahuje po míči a už hned po první střele na bránu tečem 1:0. Ukázalo se ale, že máme psychicky odolný tým, po chvíli srovnávám a nedlouho po mě vsítil gól Danáč. První zápas dopadl 2:1 pro LKP = krásnej rozjezd! Jelikož nás mají v Ádru rádi, byli jsme ještě s domácím celkem rozlosováni tak, že jsme nehráli dva zápasy za sebou. Utkání číslo dva bylo náročný! Domácí Ádr měl vynikajícího brankáře, který postupně vymazal Vlašína a další naše útočníky. Naštěstí jedinou jejich šanci neproměnili, tak jsme se rozešli smírně 0:0. Chvíli jsme pak počítali, co by kdyby... Jiřík mě pochválil, že v týmatice nejsem zase tak... Jupííí kvííí! Zase si zahrajem co nejvíc zápasů, co to jde! I když už se cítím decentně okopán, dokopán a unaven, mám dost radost! SEMIFINÁLE! Žlutý tým s blondákem podobným grande Pavlovi + s nepříjemným, urostlým bývalým extraligovým hokejistou. Ten je obzvlášť nepříjemný, ale Jiřík ho svojí precizní obranou víceméně vymazal! Mně se daří v poloúniku vsítit branka, která stačí k postupu díky precizní hře celého týmu do finále! V bráně se nakonec nejvíc osvědčil Jindřich, kterého právě na tohle utkání vystřídal Danáč, což byla dobrá volba! FINÁLE!!! No jo... co si myslíte... zase Poláci... stejnej úkol jako v zápase ve skupině, jen teď to bylo ještě okořeněno bonusem výhry celého turnaje! Pršelo, terén byl nepříjemnej... Poláci měli dva super dobrý a běhavý hráče... rozhodně to nebyl med na rozdíl od zápasu ve skupině. Chybělo to štěstíčko! Jindra dal břevno, pak i tyčku. Pak nás vymazal branař. Když v tom vystřídal Karel... chvíli byla situace trošku nepřehledná, hra se jako by táhla, nebylo už moc dokonce hrací doby (myslím, že na penalty by jsme prohráli). Jindřich centruje před bránu, míč plachtí ke Karlovi, ten zády k brance zvedá nohu a posouvá míč. Branař plachtí, plachtí... nedoplachtí! Od tyčky se míč odráží do brány a my koukáme, jestli je to celý pravda! Mazec! Po dvouleté přestávce jsme jim to zase vyhráli! Už jen týmové

foto, týmová hromada a sundání kopaček potvrzuje vrchol blaha! Bohužel jediný, kdo může zůstat jsme já, Vlašín a Bambis. Sedíme v altánu, prší, pijem pivo, mažem si rány, vstřebáváme dojmy – závěr, jak má být. Je tu s námi ještě Paštík, kterej i přes déšť hlásí, že hned jak doprší, jde se projít s lezečkama do skal. Vyrážíme tedy na obhlídku Ádru... Pašťa ukazuje zajímavý cesty, některý bych šel lízt hned, jiný asi nikdy... Večer vyhlášení v hospodě, dostáváme klasicky šunku, někdo ještě tričko Adr design. Oslava se vším všudy, kapela, dorty, pivo... možná pár žen navíc tam mohlo být, ale nakonec i ty přišly! To už jsem byl rád, že stojím na nohách... když pak... se budím sám v hospodě a začíná svítat! Hmm pěkný, seberu si pár svých věcí a přesouvám se k autu... ráno si dojdu do hospody ještě pro péřovku, po cestě si dávám aklimatizační pivo v Kalírně a hurá do skal!!! Nejhorší je na tom všem do skal dojít, pak ještě vybrat správnou cestu. I přesto všechno hlásím Vlašínovi Tygří mód! Vlašín nás vede pod Žlutou spáru, tu si vybral Bambis. Já si vybírám nějakou moc pěknou stěnovku vedle. Než Bambis slaní, stihnem i vedlejší Borůvkovou variantu, kterou píšou dokonce IXc (nedoležáme to, ale páč mám pocit, že bych na vršku mohl umřít), tak nějak uspokojen po týhle cestě už házím na lezení bobek. Volím čas ústupu nejprv k autu, později od auta kam jinam než do Kalírny (hospoda), tam čeká až idylicky nedělní atmosféra! Holky (pěkný) točej pivo (dobrý!), muzika skvělá (Beatles), do toho možnost si zalistovat knížkou Lezení v Sasku... (ještě teď si mi z těch fotek točí hlava). Crrrrr, naruší to až pondělní ranní vstávání (já byl rád, že jsem vůbec vylezl ze spacáku), Bambis si na dnešek vybral Haseho spáru za VIIc. Mně se líbil hned vedle údolní sokolík za VIII. Bambis jde první! Leze jako nic... chvíli odpočine na polici mezi 2. a 3. kruhem... nahoře u třetího kruhu chvíli stojí, pak dostoupá jak dým na předvrchol. Mě to nejprv hrozně baví, pač jsem takhle širokou spáru asi ještě nelezl... pak už mě euforie opouští, značně otláčen se soukám od třetího kruhu děsně dlouho (UFF, UFF). Nahoře povídám něco ve smyslu, že tohle si vážně nechám na důchod, že po proslanění ruším svůj výběr, jdu lízt „normální hranu“, tu po pár „pádech“ pytlím u 2. kruhu. Hecuju Bambise do Borůvkový varianty, že je to pěkný a tak... chvíli ještě odpočívá, pak nastupuje, přebírá chyty, kouká na nohy (já se snažím radit), ale nakonec první kruh necvakne a leze zpět na zem. Ještě mě zkouší hecovat do toho sokolíka, ale marně! Nakonec jsem si vzpomněl na údolní spáru na Karlíka. Pěkná sedma, chvíli sokol, pak žába... nahoře lezu přímo, protože už jsem byl vážně unavenej, volím špatnou stranu těla ve spáře a vršek mě dost školí (UFFFFFFF), zvládám to tak tak... Bambis za mnou byl raz dva! Už jenom krátkej rajbásek při hraně a to už mám chuť zahodit lezečky někam daleko. Jdem do pískovny... večer do hospody pro plzeň do pet lahve...

otupuju bolest mysli a těla pivem = usínáme. Úterní ráno je úplně nejhorší! Rozhodně nelezu, už jen myšlenka nasoukat se do lezeček mě děsí! Bambis jde na "Křížák", tam vyleze asi 6 nebo 7 cest (nechápu, kde se to v něm bere), jsem rád, že „musím“ jen jistit. Někdy kolem 15. h je ale ulezenej (kdo by to byl čekal, žejo!) a jdem na rozlučku do Kalírny... no co myslíte... jako předtím... pěkná atmosféra, usměvavý holky a dobrý pivo... z jednoho jsou nakonec čtyři. V hlavě přepnu na mód, že je ten Adršpach nakonec dost dobřej, že to tu má velký kouzlo! ☺ Favorit nás pak teleportoval v pořádku do Jičína, rovnou k ultra hovoď na zahradu, krásný zakončení! Čauky mňauky zase někde někdy na výletě za zábavou!

sesmolil Lachtan ml.

Španělsko on-line

Dámy a pánové, vítáme vás v přímé sportovní reportáži Česko vs Španělsko. Za český tým nastupuje v základní sestavě výkvět LKP! Jedná se o Peparda, Kubánose, Adouše a květouše + ještě přibráli na "hostování" borce ze severu Řehoře. Za Španělsko nastupuje Malaga, Jaén, Santa Fé a Chulilla + aby si obě strany lépe rozuměly, draftovaly z LKP týpečka jménem El Bambi(nos).

To už ale český tým přistává v Malaga aréně, kde po krátkém uvítání firmou Malaga-Car pokračuje na jeden z hlavních stánků, a to je Reguchillo stadium!

Po krátkém rozkoukání, pár lahvích vína získávají hned první den skalp v podobě pře-lezu 7b, a dokonce dvou 7c! Hlavně pře-lezy 7b dodaly týmu potřebnou důvěru a jistotu do dalších utkání! První večer se však na týmu projevuje dehydratace ze slunce, cesty, z jižanské divokosti místního terénu, tudíž po devíti lahvích vína ulehávají značně vysílení. První den proto končí remízou.

Druhý den se tým probouzí viditelně otřesen (minimálně jeden jeho člen), ale ani to nezabrání útočícímu Adamovi v pěkných pár pokusech o zdolání 7b+! Nakonec ho ale musí s vypětím všech sil (i přes migrénu) podpořit v útoku Vítek. Společnými silami pak sráží proti-hráče na kolena! To už ale plyne doba, kdy musíme dohánět manko, když "draftovaný" Bam-bi "skóruje" před námi.

Druhý den tedy Češi prohrávají! Odjíždí "si lízat rány" do přírodních lázní "Santa Fé". Cesta do lázn se zdá více trnitou, než si tým dokázal představit. Štěstíčko se ale přiklání na

stranu Čechů, proto jejich těla můžou už večer okusit teplou vodu místních pramenů! Večerní snažení vrcholí skvělým představením Pepy a Adama, kteří ukazují zač "je toho loket" a nebojím se napsat, že to přináší celému výběru vedení!

Další den se tým rozhoduje okusit svoje snažení v Chulilla "svatostánku". Přejíždí tedy na horkou půdu soupeře. Zde po mrazivé noci se probouzí do horkého rána. Tým však čeká studená sprcha v podobě větru znemožňujícího předvést veškeré svoje schopnosti. I přesto však hlavně Adam potvrzuje svoji "vepří" sílu v útoku, když rozdává soupeři jednu ránu za druhou v podobě 7a a 7a+!

Ostatní taky statečně bojují, hlavně silák Kuba ze severu, který bojuje doslova jak tygr s nástrahami 7b+! Tým nakonec odchází uspokojen bojovným duchem ze stinného kaňonu a skóre po první polovině zápasu hovoří lehce pro český tým!

Druhý den výrazí tým do závětrí za starším sektorem naproti vesnici. Po krátkém otrkání celý tým úspěšně bortí soupeřovu obranu týmovým přelezem 7a+! Následně však soupeř vrací stejnou silou, když "zklame" nejprv Adam, Kuba a po nervy drásajícím a bojovným výkonu i Pepa ve vedlejším 7a+. Španělský tým tedy vrací úder dvojnásob a psychika týmu zdá se být nalomená!

Avšak pohostinnost místního "Baťáku" český tým vrací dohry! Pepard s kytarou skóruje, Češi opět získávají převahu! Ovšem do doby, kdy nastane mezi aktéry z Čech zmatek. Nejasná situace vede k "faulu" a jak se později ukáže, tak jeden z českého týmu si přivozuje zranění v podobě naražených žeber, tudíž pro něj utkání předčasně končí! :(

I přes tuto velice nemilou skutečnost se tým z Čech vedený ten večer Pepou (ale značnou podporou ostatních) dostává minimálně do vedení, což potvrzuje týmová fotografie na místní nástěnce, která "nahání hrůzu" návštěvníkům "Chulilla Baťáku" ještě teď!

Další den se tým budí se značně euforickým odhodláním odskočit soupeři víc než o jeden "bod! Vymýšlejí tedy regenerační výlet k místní přehradě! Tam následně střídají tropické teploty místního klimatu a ledově chladnou vodu k regenerační proceduře. Další den se tedy tým probouzí v plné formě, pln očekávání ze soupeřova snažení! Tenhle den ale patří jenom českému týmu (až na zjištění zranění Kubánose). Nejprve Vítek prolomí ledy soupeře v 7b+, které ještě ten den pouští jak Adama, tak i Pepu (stylem Flash). Poté Pepa bojovným výkonem sráží soupeře OS přelezem 7b, které potvrzuje zbytek týmu! Vítkovi se daří pěkný útok "do týla" soupeře, když se probouje místní super cestou Super Cantina Marina 7c bez

pádu a potvrzuje tak absolutní nadvládu českého týmu! Na konci dne tedy přichází bilančování, kde jinde než v místním lezeckém baru.

Tým zjišťuje, že na světelné tabuli má velký náskok, přichází však rozkol v jeho řadách... skórovat i v nočním zápase, nebo to nechat na jistotu posledního dne ve skalách?

Tým nejprve volí skalní kolbiště jako "jednodušším", avšak nakonec po krátkém Time outu (kdy měl hlavní slovo Adam) padá rozhodnutí, že soupeři nedáme nic zadarmo! Sfouknem ho jako svíčku ve všech "dovednostech"! Postupem večera se tohle stává skutečností! Poté, co kuchařka místního podniku usedá na "kachon", vlnicí se navštěvníci jsou k vidění všude kolem a hospoda pulzuje do ranních hodin, český tým tak může spokojeně ulehnout k poslednímu dni.

Ráno brzké vstávání, balení, logistika co a jak bičuje tým k rannímu skalnímu útoku! Tým značně naladěn večerní výhrou, žene se do skal jako tajfun! Však únava z celého zápasu se dostavuje i na jeho "kopýtko a pracičky"! Tým se však nenechává rozladit soupeřovým vzdorem, bojuje do poslední chvíle... soupeř však i přes veškeré snažení poslední část zápasu ovládá! Minimálně o jeden bod snižuje! To však týmu nezabraňuje v celkové euforii, vítězné náladě s bojovným duchem! Usedá tedy do svého minibusu a rozjíždí se zpět domů z tohoto velmi přátelského utkání. Domů za manželkami, dětmi, přítelkyněmi a vůbec za vším, co na ně doma čeká! Všem a všemu děkují za možnost reprezentovat LKP v tomhle mezinárodním "turnaji"! Pro mě samotného byla čest být součástí (dream) týmu!

"on-line" reportáž i obrazovou reportáž "zajistil" el leon maríno

